

תפ"ח 12866/10/12 - מדינת ישראל נגד דוד מגדיש

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 12866-10-12

בפני: כב' השופטת רויטל יפה- כ"ץ- ס.נשיא-אב"ד
כב' השופט אריאל ואגו
כב' השופט יורם צלקובניק

המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ פמ"ד - עו"ד מירב עמר

נגד

הנאשם:

דוד מגדיש
ע"י ב"כ עו"ד מיכה גבאי

הכרעת דין

השופט א. ואגו:

הפרשה העומדת להכרעתנו עוסקת בייחוס עבירות שונות לנאשם, דוד מגדיש ("דודו"), שבליבתן, לפי טענת המאשימה, רצונו הנחוש של הנאשם לרצוח את שלום דומראני ומקורבים אליו. לשם כך, כנטען, קשר הוא קשר עם אחרים, סיפק להם נשק לביצוע העבירות, והיה גורם פעיל ומעוניין מאחורי הניסיונות להוציא אל הפועל את המיזם הנפשע. בלא ידיעתו של הנאשם, אחד הקושרים החל לפעול בשיתוף פעולה עם המשטרה, תחילה כמקור מודיעיני, ואח"כ הפך לסוכן בשירותה, לשם איסוף ראיות כנגד חבריו. עדותו של הסוכן היא הציר המרכזי של ראיות התביעה בתיק.

עם פיצוח הפרשה, הוגשו שני כתבי אישום. לצד זה שלפנינו, ובו מואשם הנאשם, הוגש כתב אישום נוסף ובו הואשמו, בהקשר המעשים המפורטים כאן, משתתפים נוספים שנטלו חלק במזימה, והם מר פנחס מזרחי ("פיני"), ומר מאור מגדיש ("מאור"), אחיו של הנאשם כאן. בכתב האישום האחר, הנדון בפני מותב שונה, יש נאשם נוסף שאין לו זיקה לעבירות הנדונות בפנינו.

כתב האישום:

בחלק הכללי נאמר, כי במהלך כל האירועים הרלוונטיים פעל י.א (להלן: "הסוכן"), בסמכות וברשות משטרת ישראל.

האישום הראשון:

בתאריך שאינו ידוע במדוייק, החליט פנחס מזרחי, לרצוח את מומי קסנטיני (להלן הוא יכונה "מומי"), כאשר זה יגיע ביום שישי, 7.9.12, לבית גרושתו בבתי ים. ביום 4.9.12, בשעה 22:45 לערך, הגיעו פיני ואדם נוסף - עמי כריסי, ברכב אל הבית בבתי ים, על מנת לאמת את כתובתה של הגרושה. למחרת, 5.9.12, בשעה 14.30 לערך, פיני והסוכן הגיעו לביתו של הנאשם באשדוד, ושם קשרו קשר לגרום למותם של מומי, ושל שלום דומראני.

במסגרת הקשר נקבע, כי פיני יבצע את הרצח של מומי ביום שישי, 7.9.12, בבת ים, בעוד הנאשם יספק את האמצעי לביצוע הרצח, וכן יסייע בידי פיני, לפי הצורך, בהמתת מומי. עוד נקבע בפגישה, כי הנאשם ופיני יהיו שותפים לחיסולו של דומראני, וכן סוכם כי יגדירו יחד יעדים השייכים ל"ארגון של דומראני" כדי לפגוע בהם בטווח המייד. בו ביום 5.9.12, פיני סיפר לסוכן כי בכוונתו להגיע למחרת (6.9.12) לבית הנאשם כדי לתאם העברת האקדח לידי, כפי שנקבע. ואכן, פיני הגיע לפגישה עם הנאשם בביתו, בשעה 13.53, הוא עזב את הדירה וחזר אליה יחד עם הסוכן בשעה 17.30, ולאחר מספר דקות יצאו משם השניים למושב הודיה. סמוך לשעה 18:00, על פי תיאום מראש בין הנאשם ופיני, הגיעו הסוכן ופיני למקום מפגש במושב הודיה, ברכבו של פיני (מזדה 3 מספר 88-463-65) כדי לפגוש שם את מאור - אחיו של הנאשם. פיני התקשר אל הנאשם ודיווח לו כי מאור לא דיבר איתו, והנאשם השיב לו "תהיה שם עכשיו". לאחר מכן, שוחחו פיני ומאור מספר שיחות לתיאום מיקום המפגש בתוך המושב.

מאור הגיע למקום המפגש שנקבע, ומסר לפיני דרך חלון הרכב אקדח מסוג "ברטה" בקוטר 9 מ"מ, מספר סידורי 25530 (להלן: "האקדח"), שנגנב בינואר 2007 בהתפרצות לדירה, והאקדח הועבר לפיני כשהוא עטוף בחתיכת בד יחד איתו מסר מאור לפיני מחסנית מלאה בכדורים. מאור נסע מהמקום ופיני העביר את האקדח לסוכן וביקש ממנו להסליק את האקדח והמחסנית בקרבת מקום. פיני והסוכן נסעו על כביש 232, ונעצרו בצד הדרך. הסוכן ירד מהרכב והסליק את האקדח בצד הדרך.

בשל המתואר לעיל, באישום הראשון, מואשם הנאשם כי קשר קשר עם פיני לביצוע פשע, רציחת מומי קסנטיני ושלום דומראני, וכן קשר קשר עם פיני ועם מאור להעברת אמל"ח לידי פיני, וכן, כי ביצע, בצוותא חדא עם מאור, עסקה אחרת בנשק. סעיפי האישום הרלוונטיים הם שתי עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף **499 (א)** לחוק העונשין, תשל"ז-1977 ועסקה אחרת בנשק, לפי סעיף **144 (ב 2)**, לחוק.

האישום השני:

נטען, כי בהמשך לקשירת הקשר שתואר לעיל, ביום 6.9.12, בשעה 23:24, נסעו פיני והסוכן ברכבו הנ"ל של פיני על כביש 232. כ-300 מטר מכביש מס' 3, פיני עצר את הרכב בצד, והסוכן ירד על מנת לקחת את האקדח ממקום המחבוא. הם המשיכו בנסיעה לכיוון נתניה, כשהאקדח והמחסנית מצויים בתוך תיק גב שחור. לאחר שהגיעו בחצות לנתניה, הם התאכסנו במלון "גליל". הסוכן ידע את השוטר, בשעה 04:30, שפיני נמצא איתו במלון, כאשר ברשותו האקדח והמחסנית, וכי בכוונתו להמתין למומי בשעות הצהריים, סמוך לבית בבת ים, ולרוצחו.

על מנת לסכל את הרצח המתוכנן, אנשי המשטרה לקחו, סמוך ל 06:00, את הסוכן לבית חולים לבדיקות רפואיות, על מנת שיוכל לומר לפיני שאינו חש בטוב, ולא יוכל להצטרף לביצוע הרצח, ועל כן פיני יאלץ לדחות את התוכנית. עם שחרורו של הסוכן מביה"ח אסף אותו פיני והם חזרו למלון, אולם, בשעה 10:30 לערך שניהם החלו לסוע דרומה על כביש מס' 2. הם עלו על כביש מס' 20, ואז החליטו להסליק את הנשק לצד הדרך, שכן סברו שיגיעו מוקדם מידי לבת ים, וחששו מהסיכון להימצאות הנשק ברכב בעת שיסתובבו בשטח. פיני עצר את הרכב והסוכן ירד והסליק את האקדח והמחסנית בתוך שיחים, סמוך לארון חשמל.

המשטרה, המצויידת במידע מהסוכן על הכוונה לרצוח את מומי, כאמור לעיל, הקימה מחסומים והציבה שוטרים באזור הבית בבת ים. כאשר פיני והסוכן ניסו להיכנס ממספר כיוונים לבניין, ואף בנסיעה, בשלב מסוים, בניגוד לתמרור אין כניסה ברחוב, נתקלו שוב ושוב במחסומי המשטרה. לאור נוכחות משטרתית זו, החליט פיני לוותר בשלב זה, על ביצוע הרצח, והשניים נסעו לבית קפה "ארומה" בבת ים, ושם, בפעילות יזומה של המשטרה, הם התבקשו להציג תעודות זהות ושוחררו לדרכם. פיני והסוכן עזבו את בת ים ונסעו לאשדוד.

כתב האישום מייחס לנאשם, בגין מעשים אלה, שותפות לפיני בניסיון לרצוח את מומי, והספקת הנשק - אקדח ותחמושת, לפיני, לשם הגשמת מטרה זו, יחד עם הגשמת התוכנית להמית את דומראני, וכאשר מדובר באותו אקדח ותחמושת שפיני נשא והוביל כפי שתואר לעיל.

בשל האמור לעיל, מואשם הנאשם בגין האישום השני בעבירות של ניסיון לרצח, לפי סעיף **305 (1) לחוק העונשין, ובשתי עבירות נשק (נשיאה והובלה)**, לפי סעיף **144 (ב)** רישא וסיפא לחוק.

האישום השלישי:

נטען, שבמסגרת הקשר ולשם קידומו, בתאריך 9.9.12, בשעה 21:30 לערך, הגיעו פיני והסוכן, ברכבו של פיני, לאזור התעשייה באר טוביה, למקום בו הוסלקו האקדח והמחסנית והסוכן ירד ולקח את אלה בידיו. השניים נסעו ברכב למושב עוצם, כשהם מצויידים באקדח ובמחסנית והכוונה היתה לירות בדומראני המתגורר שם ולגרום למותו.

פיני החנה את הרכב בתוך המושב מול ביתו של דומראני, והעיר את הסוכן אשר נרדם ברכב, ואמר לו "הלוואי והיה פה שלום" וכן, "תראה אין פה אף אחד חוץ מהטרקטורן של שלום". כאשר הבינו השניים שדומראני אינו נמצא בבית, בסביבות 22.00, הם עזבו את עוצם והמשיכו לכיוון אשקלון. שם, פיני ירד מהרכב, במקום שבין שדרות ירושלים לרח' רחל מילר, נכנס לשטח חול והטמין שם את האקדח, ואחר כך פיני והסוכן עזבו את המקום.

המאשימה טוענת שבמעשים אלה היה הנאשם שותף לפיני בניסיון לרצוח את דומראני ושלשם הגשמת המטרה הזו מסר לפיני את הנשק שזה נשא והוביל מאשקלון למושב עוצם (יוער, כנדמה, נפלה שגגה בכתב האישום בנקודה זו שכן מסלול הובלת הנשק באישום זה אינו מאשקלון לעוצם, כי אם בציר באר טוביה - עוצם - אשקלון).

בגין המתואר לעיל, מואשם הנאשם באישום זה בניסיון לרצח לפי סעיף **305 (1) לחוק ובעבירות נשק, נשיאה והובלה, לפי סעיף 144(ב)** רישא וסיפא לחוק.

האישום הרביעי:

נטען, כי בהמשך לקשירת הקשר בין פיני, הנאשם והסוכן לרציחתם של מומי ודומראני, נפגשו פיני והנאשם בבית הנאשם באשדוד ביום 12.9.12, בשעה 22:46. הם שוחחו על הדרכים להגשמת המטרה לרצוח את מומי ודומראני,

וכאשר פיני אמר לנאשם כי הוא עושה את הדברים "בדרך שלו" וכי הנאשם רק עוזר לו באמל"ח, אמר לו הנאשם בתגובה כי הדברים יתבצעו "בדרך שלו" ובאמצעים שלו. בשעה 23:44 לאחר המפגש, נפגשו פיני והסוכן, ופיני עדכן את הסוכן אודות תוכן המפגש. למחרת, 13.9.12 בשעה 17:00, שוחח פיני עם הסוכן וסיכם איתו כי יגיע למקום בו הוסלק הנשק באותה עת, ברחוב רחל מילר - אברהם תגר באשקלון, והם ישמנו את האקדח ויודאו כי הוא תקין לפעולה. פיני הורה לסוכן להביא כוס שמן והסוכן הביא מביתו שמן בבקבוק פלסטיק. בשעה 20:30 השניים הגיעו ברכבו של פיני סמוך למקום המסתור הנ"ל ופיני הוציא את האקדח והשניים נכנסו לעומק השטח. הגם שפיני והסוכן שימנו את הנשק ופיני ביצע ניסוי ירי, האקדח לא ירה והתגלה כלא תקין (נפלה שגגת הדפסה בכתב האישום כאשר ניסוי הירי מיוחס ל"נאשם 1", כאשר הכוונה לפי ההקשר לפיני שהוא נאשם בתיק האחר המנוהל באותה פרשה).

לאחר כישלון ניסוי הירי, סמוך ל 22.55, נסעו פיני והסוכן לביתם של הנאשם ומאור באשדוד. בדרך התקשר, לטלפון של הסוכן, שוטר שהתחזה לסוחר אמל"ח המכונה "ראד", זאת בתאום מוקדם עם הסוכן, כאשר פיני שומע את השיחה. הסוכן שוחח עם ראד אודות הנשק וביקש ממנו שהות לאיסוף הכסף ושלא ימכור את הנשק לאחר. פיני הורה לו לומר לראד שידבר איתו (עם הסוכן) כעבור שעה או שעתיים, ואכן, הסוכן עשה כן. לאחר סיום השיחה פיני בירר עם הסוכן האם ראד יוכל לתת לו גם רובה מסוג "קראבין".

לאחר כ 20 דקות התקשר ראד שוב לטלפון הנייד של הסוכן וביקש ממנו לרשום מספר טלפון על מנת להודיע לו את תשובתו. הסוכן רשם את המספר, אך שגה באחת הספרות. לאחר מכן הגיעו פיני והסוכן לביתם של הנאשם ומאור ופיני יידע את הנאשם ואת מאור כי האקדח שמסרו לו אינו עובד. מאור אמר שיש לנקות את האקדח והנאשם אמר שלא יתכן שהאקדח לא תקין שכן ביצעו בו ירי שלושה שבועות קודם לכן. פיני שאל את מאור ואת הנאשם האם יתכן כי שימן את האקדח יתר על המידה והנאשם אמר לו שיתכן. הנאשם הציע לפיני כי יחזיר לו את האקדח והוא יספק לו אקדח אחר תחתיו. בהמשך הנאשם ומאור הנחו את פיני בדבר הטיפול באקדח. הנאשם אמר כי יש לטבול אותו בסולר ולייבש אותו ומאור הציע לנקותו ואף הציע לפיני שיביא את הנשק אליו למחרת היום, ומאור ידאג להביא אדם אשר ינקה את האקדח ואז שניהם יצאו לבדוק אותו. פיני התנגד להצעה ולבסוף סוכם כי הוא יבדוק את האקדח שוב לאחר שינקה אותו.

בכתב האישום נטען, כי במהלך השיחה הזו קשרו פיני, מאור, הנאשם והסוכן, קשר לביצוע פשע, לרכישת רובה ארוך, מאחר והנאשם ופיני סברו כי היות שדומראני מכותר באנשים אפשרות הפגיעה בו תיתכן רק עם נשק המתאים לירי ממרחק. על כן סוכם בין הנאשם לפיני כי ירכשו רובה צלפים מבחור ערבי בתיווכו של הסוכן. הנאשם הורה לסוכן "תדאג לנו, תסדר לנו את הקניה", ופיני הציע לנאשם שישלח נציג מטעמו שיראה שיש ממש בנשק המוצע. הסוכן הציע לנאשם כי ישלח את מאור באומרו "הנה מאור הנה מאור". הנאשם סירב ואמר "מאור זה אני, מה זה". מאור עצמו שלל אפשרות שילך לאזור המשולש אך הציע לנאשם לשלוח בחור ערבי מטעמם: **"הוא עם המרצדס"**.

[במאמר מוסגר יצויין, שבשלב שלאחר שמיעת הראיות אין עוד חולק שנפלו שיבושים בזיהוי הדוברים בשיחה דן, עת תמללה המשטרה את הקלטת הרלוונטית. חלק מהמיוחס לנאשם- לא נאמר על ידו. לעיתים דברי מאור והנאשם הוחלפו אלה עם אלה. עם זאת, המאשימה, כמפורט להלן, עומדת על כך, שהשתתפותו בשיחה, ומה שנשמע מפיו בפועל, די בהם לבסס התשתית ההוכחתית הנדרשת].

במסגרת הקשר הנ"ל, ביום 14.9.12 שוחחו טלפונית פניי והסוכן בעניין התשובה שיחזירו לראד. פניי הנחה את הסוכן לומר לסוחר ראד ש"ישמור את זה, סגור שלוקחים את זה". ביום 15.9.12, במהלך מפגש בין הסוכן לפיני, פניי מסר לסוכן את מספר הטלפון של הנאשם על מנת שיתאם עימו את עסקת האמל"ח. למחרת, 16.9.12 בשעה 12.35, התקשר הסוכן לנאשם ושאל אותו איזו תשובה להחזיר לבן אדם, הכוונה לסוחר הנשק, והנאשם הנחה אותו לומר לסוחר כי "ביום רביעי חמישי נהיה אצלו". בהמשך, בשעה 13.45, הנאשם התקשר לסוכן וחזר בו מעסקת הנשק.

במעשים הללו רואה המאשימה משום קשירת קשר בין הנאשם לבין פניי ומאור לביצוע עסקת רכישה של רובה צלפים וכן מסירה, בצוותא חדא, מטעם הנאשם ומאור, של מידע לפיני אודות אופן הטיפול באקדח ביודעין שהדבר עלול לשמש לביצוע פשע או להקל על ביצועו.

על כן, מואשם הנאשם בגין זאת במתן אמצעים לביצוע פשע לפי סעיף 498 (א) לחוק ובקשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499 (א) (1) לחוק.

אישום חמישי:

נטען, שכאשר הנאשם נעצר בביתו, במסגרת פרשה זו, ביום 19.9.12 בשעה 17:30, נתפס בכיס מכנסיו סם מסוכן מסוג קוקאין במשקל 0.5169 גרם נטו, כשהוא מוסלק בתוך שקית כחולה עטופה בנייר דבק לבן.

נטען, שבמעמד זה החזיק הנאשם בסם מסוכן שלא לצריכה עצמית והוא מואשם בעבירה לפי סעיף 7 (א)+7(ג) רישא, לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973.

תשובת הנאשם לכתב האישום:

הנאשם נתן מענה מפורט על האמור בכתב האישום, באמצעות בא כוחו, עו"ד מיכה גבאי, וזאת בישיבת יום 17.12.12.

בפתח הדברים הדגיש הסנגור שאין להתייחס ל - י.א כאל סוכן משטרתי, כי אם כעד מדינה לכל דבר, וכמי שהיה לפחות בתחילת הדרך שותף לעבירות.

אשר לאישום הראשון - כפר הנאשם במעורבותו בתוכנית העבריינית שפורטה שם. הוא אישר שהתקיימה פגישה ביום 6.9.12, בין פניי לבינו, אך היא לא היתה מתוכננת. פניי בא לחפש את מאור והנאשם עזר לו בכך בשל בעיות תקשורת בטלפון. הנאשם רק קישר בין שניהם.

הפרטים הנקובים באישום זה והמתייחסים לאירועים שהנאשם לא נטל בהם חלק פיזית, אפילו על פי כתב האישום, הוכחו מחוסר ידיעה.

הנאשם כפר בכך שקשר קשר עם פיני ומאור לרצוח את מומי ואת דומראני או להעביר אמל"ח לידי פיני.

אשר לאישום השני - העובדות שמתוארות שם אינן מתייחסות ישירות למעשים של הנאשם. כזכור, נטען כי מכח דיני השותפות והקשר חב הנאשם גם בגין המעשים שסביב ניסיון ההתנקשות במומי בבת ים. על כך, מעבר להכחשה הראשונית של מעורבות בקשר הפלילי ובהספקת האמל"ח, טענת הנאשם היא שהעובדות המפורטות אינן יכולות להקים עבירת ניסיון רצח. הסוכן ופיני כלל לא פגשו את המיועד להירצח, ובכלל לא היה איתם נשק שבעזרתו יכלו לפגוע בו, שהרי האקדח היה מוסלק במקום אחר אותה עת.

אשר לאישום השלישי - אישום זה מוכחש על ידי הנאשם על כל סעיפיו, הגם ששוב אין מיוחס לו כי ביצע פעולה אקטיבית כלשהי במסגרת העובדתית הרלוונטית. כזכור, גם כאן, אחריותו הנטענת היא בשל המעורבות הבסיסית בקשירת הקשר ובהספקת האמל"ח. ב"כ הנאשם הטעים שכל המתואר באישום זה נעשה ללא ידיעתו או הנחייתו של הנאשם, וממילא גם כאן המיועד להירצח (דומראני) לא היה כלל במקום.

אשר לאישום הרביעי - הנאשם אישר שהתקיים מפגש שבו פיני היה בביתו, אך לא היה מדובר במטרה פלילית. מוכחשת "ההדרכה" בעניין ניקוי האקדח ותפעולו, ובאשר לשיחות הנטענות אודות מגעים עם סוחר נשק לגבי רובה ארוך טווח, הסנגור הסביר שמדובר בפרשנות גרידא של המאשימה לשיחות שהוקלטו, ללא עיגון בעדות חיצונית. כלל לא דובר על נשק כי אם על רכישת אופנוע.

אשר לאישום החמישי - הנאשם הודה שבעת מעצרו נתפס הסם בכיסו, אולם, היה זה לשימוש עצמי בלבד.

מבט - על אודות המחלוקות והראיות בתיק

פלוגתא ראשונית נוגעת למעמדו של הסוכן, האם הוא בבחינת עד מדינה שעדותו טעונה סיוע חיצוני, אם לאו. לאחר קריאת הסיכומים, נהיר, שהמאשימה, ובדין, אינה "מתעקשת" על כך שי.א אינו בגדר עד מדינה, לצורך דרישת הסיוע.

הוא היה שותף לכל דבר לעבירות בשלב הראשון (פרשת הרימון אצל רזיאל רווח שאינה נשוא האישום כעת), ואח"כ - מקור מודיעיני. אולם, משלב מסוים חתם על הסכם עם המדינה (ת/55) שבמסגרתו ניתנו לו טובות הנאה. הפרפרזה של המשטרה אודות סעיף ההטבות בהסכם איתו (נ/2) מגדירה את ההסכם כ"הסכם עד מדינה". נקובות שם טובות הנאה כספיות ואחרות. אין מדובר בסוכן שפעל, למשל, כאיש משטרה מוסווה שהוחדר להתארגנות עבריינית. ממילא, המאשימה גורסת שחומר הראיות כולל תימוכין רבים לביסוס פרטי עדותו של הסוכן, וכי קיים סיוע ראייתי לדבריו, די והותר. אף לשיטת המאשימה, לפחות בעניין חשוב אחד, הסוכן לא דווח אמת במלואה לרכז המודיעין, משיקוליו, ומשחש שבאותו שלב "אינו מכוסה" עדיין בהסכם המגוון עליו מפני העמדה לדין (דווח מאוחר ומטעה על מפגש אספקת האקדח בהודיה, כאשר, אף לאחר קבלת הנשק פיזית, הסוכן מוסר מידע שלפיו האקדח יסופק בהמשך היום, ועל כך להלן). ברי, שהדבר מחייב "עמידה על המשמר" והסרת החשש מפני עדות מוטה ובלתי נכונה. לפיכך, אף אנו נתייחס בהכרעת הדין לעדות הסוכן ככזו הטעונה סיוע, כמשמעו בסעיף 54 א (א) של פקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א-1971, ובפסיקה הרלוונטית, הגם שבחלקים הקריטיים של ההתרחשות ברי, שהוא לא היה בגדר שותף

לעבירות, אלא פעל בידעין ובתיאום עם מפעיליו במשטרת ישראל.

אציין, שהלכה פסוקה היא, שביהמ"ש יכול וצריך, במקרים המתאימים, "להחמיר עם עצמו", ולדרוש תוספת ראייתית מסוג "סיוע", להבדיל מעדויות מחזקות ממדרג נמוך יותר, גם מקום שס' 54א של פקודת הראיות אינו מחייב זאת עפ"י פשט לשונו. כך הוא, לעיתים, כאשר העד המרכזי סבר, סובייקטיבית, שינתנו לו טובות הנאה, אף שבפועל לא הובטחו לו כאלה, תמורת עדותו, והוא הדין במקרים אחרים שנסיבותיהם מצדיקות זאת. מקל וחומר- יפה הלכה זו לענייננו, כשאין חולק, שעדותו של הסוכן מקנה לו טובות הנאה מובהקות, עפ"י הסכם בכתב.

לעניין זה- ראה פסה"ד של ביהמ"ש העליון, שניתן, למרבה האירוניה, בעניין קודם שבו חברו קושרים אחדים לנסות ולרצוח את דומראני, על רקע סכסוכים בין קבוצות עבריינים- **ע"פ 5002/09, מ"י נ. מאיר ז'אנו ואח' (מיום 2/12/10, פורסם ב"נבו")**, וההחלטה, בימים אלה, בבקשה לקיום דיון נוסף בפס"ד זה- **דנ"פ 9216/10, ז'אנו ואח' נ. מ"י (מיום 23/3/14, פסקה 13, כב' המשנה לנשיא מ. נאור, פורסם באתר בתי המשפט)**.

בנוסף-ייוחדו של תיק זה בכך, שרוב רובו של הפרק העובדתי של האישומים, נעשה ללא מעורבות אקטיבית או נוכחות קרובה של הנאשם. מלבד שיחות טלפוניות, או שיחות פנים אל פנים, בין המעורבים, שבהן, כנטען, נקשר הקשר וניתנו הנחיות להספקת הנשק, אין טענה שהנאשם היה מעורה בפרטי הפרטים של הפעולות האקטיביות שנעשו. ייחוס פעולות אלה, ככל שהן מגבשות מעשי עבירה, הוא מכח הדין וההלכה הפסוקה שעניינם אחריות קושר או שותף למעשי שותפיו.

לנוכח טענות ההגנה ולפיהן ממילא אפילו אותן פעולות שבוצעו לכאורה על ידי פניו ואחרים אינן מגבשות יסודות העבירות הנקובות בכתב האישום, ולפיכך, הנאשם גם אינו יכול להיות מוחזק אחראי להן מכח דיני השותפות והקשר, ההכרעה במשפט טעונה קביעות עובדתיות ומשפטיות במספר מישורים ורבדים:

1. קביעת ממצאים ביחס להתקיימות "שיחות מפלילות", ופרשנות הנכונה, בין הנאשם לאחרים בפרשה. האם, ככל שאלה הוכחו, יש בהם קשירת קשר לרצח ומשום הנחיות להשגת ולהספקת האמל"ח לביצוע.
2. קביעת ממצאי עובדה ביחס למעשים ולפעולות שאין מחלוקת שבוצעו בהעדר הנאשם וללא מעורבות ישירה שלו. קבלת הנשק והסלקתו, בהזדמנויות השונות, והובלתו. ניסוי הירי והחזקת הנשק והטיפול בו. כך גם הניסיונות הנטענים לרצח, בבת ים, ובעוצם.
3. קביעה, משפטית בעיקרה, בדבר אופי הפעולות שהמאשימה רואה בהן ניסיונות לרצח, והאם מעשים אלה, ככל שנקבע שנעשו, הגיעו כדי ניסיון כאמור.
4. קביעה, שוב משפטית בעיקרה, בדבר זיקתו של הנאשם לאותם מעשים שנעשו בהעדרו, אם וככל שנקבע שהשיחות המפלילות ופרשנותן הן כפי גרסת המאשימה. באיזו מידה ניתן לייחס לנאשם אחריות לאותן "עבירות בהעדרו", כלומר, ניסיונות הרצח (אם נקבע שהגיעו כדי כך) וכן עבירות הנשק, מכח דיני השותפות והקשר הפלילי.

אשר למסכת הראיות, שחלק הימנה הוגש בהסכמה, מדובר, ראש וראשונה, בעדות הסוכן ובראיות בדבר הפעלתו ומגעיו עם אנשי המשטרה, והדיווחים שמסר, לרבות בזמן אמת, אודות המתרחש. לצד זה - יירוט שיחות טלפון והקלטת השיחה בבית באשדוד - המשקפים דברי הנאשם מכלי ראשון. כמו כן, הוצגו עדויות של אנשי משטרה ופעולות של יחידת העיקוב, שהיו, בחלק ניכר של ההתרחשות עדי ראייה וצופים, ממרחק מה, ביחס למעשי הסוכן ופיני.

ברי, ש"האירוע המכונן" מהיבט מעורבות הנאשם, הוא האמור באישום הראשון, קשירת הקשר ביום 5.9.12 וייזום אספקת האקדח, ביום 6.9.12. האקט הבא שבו אנו פוגשים אישית את הנאשם, וכמתואר באישום הרביעי, הוא אירוע המשך, המתייחס ליום 13.9.12, לאחר כישלון ניסוי הירי, ולאחר שכבר התרחשו שני ניסיונות הרצח הנטענים (בימים 7.9.12 - אירוע בת ים, ו- 9.9.12 - אירוע עוצם). מכאן - שבלי תשתית ראייתית משכנעת ביחס לאותו "אירוע מכונן", אין ניתן להרשיע את הנאשם בכל עבירה, ככל שבוצעה, מאוחר יותר, על ידי פיני יחד עם הסוכן.

על כן, אפתח בהצגת הראיות לאישום זה, וניתוחן על רקע טענות הצדדים במישורים השונים, קבילות, רלוונטיות וכמובן המשקל והמהימנות שיש לייחס לכל אחת מהן.

הראיות ביחס לאישום הראשון:

כדי להבין נכונה את נקודות המחלוקת שבהן יש להתמקד, חשוב לזכור שהנאשם אינו מתכחש לקיום מפגש ושיחות בינו לבין פיני, במועד הרלוונטי, אף לא לעזרה בתיאום פגישה במושב הודיה בין אחיו מאור לבין פיני, אלא, שכל אלה, לשיטתו, תמימים ואין להם יעד עברייני. ב"כ הנאשם טוען, שככל שהיה אקדח מוסלק בהודיה, בוודאי אין מדובר בנשק שהועבר באותו מפגש על ידי מאור, ולא היו דברים מעולם. התרחיש המוצע הוא זה שלפיו הסוכן עצמו הביא לשם את האקדח, ממקורותיו, ואף הרבה קודם למועד המפגש עם מאור, ולכן עירוב הנאשם בעניין (כמו גם ייחוס העברת האקדח פיזית על ידי מאור) הוא שיקרי. מעניין לציין, שעל אף שהמאשימה בעצם טוענת למסקנה נסיבתית, שלפיה מאור העביר את הנשק בהודיה ביוזמת ובהנחיית אחיו הנאשם, אין טענה כזו בכתב האישום.

הסוכן, י.א., סיפר (ישיבה מיום 18.2.13, החל מעמ' 12) על היכרותו עם פיני, ועל הצהרת הכוונה שלו "**להשתלט על אשקלון ולחסל את ארגון דומרני**" (עמ' 12 ש' 20). מדובר היה על דומראני עצמו ועל מקורביו, לרבות מומי, שאיתו היה לפיני סכסוך קודם. הסוכן (שאותה עת עדיין לא היה בקשר עם המשטרה ובוודאי לא היה סוכן בשירותה), היה אז משוחרר טרי מהכלא, ובת זוגו היתה בהיריון. הוא הסכים להצטרף לתוכניתו של פיני לחסל, תרתי משמע, את עסקיו של דומראני, ולחלוק בהם שווה בשווה, לאחר מכן. פעולה משותפת ראשונה היתה זריקת רימון על ביתו של רזיאל רווח, ב- 20.8.12, עניין שאינו קשור לנאשם דכאן. כשבוע לאחר מכן, בעוד פיני מנסה להשיג נשק מאנשים שונים, נעצר הסוכן, ביום 26.8.12, בגין עבירת רכוש, ואז יוצר איתו קשר רכז המודיעין פנחס והעד נעתר לשתף איתו פעולה ולספק מידע אודות הקשר הפלילי שנרקם בינו לפיני. הוא משתף את הרכז בכך שברגע שפיני יצליח להשיג נשק, בכוונתו לרצוח את מומי קסנטיני (יודגש, והדברים יפים לכל המשכה של הכרעת הדין, שמטבע הדברים, אין אנו מתעתדים לקבוע כל ממצא מחייב ביחס למי שאינו הנאשם בתיק זה, לרבות בהקשר מעשיו של פיני, ועבירות שאפשר שנעברו על ידו, וכל שייאמר על ידנו בכל הקשור למי שאינו הנאשם, הינו בגדרי הלכאורי ורק ככל הדרוש לקביעת ממצאים ועובדות ביחס לאישומים הנדונים ולנאשם האחד והיחיד שבפנינו). במסגרת מגעיו של פיני עם גורמים שונים (ורבים, יש לציין) כדי להשיג נשק, המליץ בפניו חבר מהכלא לפנות לנאשם, דודו מגידש, לשם כך. פיני סיפר לעד [הדברים מובאים רק

ליצירת תמונה שלימה של ההשתלשלות מבחינת סיפורו של הסוכן. כמובן, עדות שמיעה של הסוכן, על מה שסיפר לו פיני, לא תשמש ראיה כלשהי לקביעת עובדות בהקשר הנאשם. פיני לא הובא להעיד מטעם מי מהצדדים. התובעת נתנה הסבר, די תמוה, שלא ראתה בכך צורך שכן ממילא פיני יסרב להשיב על שאלות. לא ברור מדוע לא נעשה ניסיון להעידו, על כל האפשרויות הקיימות בחוק, אם ימאן לשתף פעולה ולהיחקר, ולמותר לציין שלא נעשה ניסיון, בגדר כך, להגיש אמרותיו במשטרה, ככל שעשויה להיכלל בהן אמירה מהותית כלשהי או לבסס דברים שאמר בשיחות טלפוניות שניהל - והוקלטו], שהוא נפגש עם הנאשם והוא אמור לקבל ממנו נשק ושהגיע עם הנאשם ל"כריתת ברית". הסוכן עודד את פיני ואמר לו שהשותפות הזו מוצלחת, שכן לנאשם מוטיבציה גבוהה לפגוע בדומראני, בשל סכסוכי עבר, וכן כי הוא מצויד לא רק במוטיבציה, אלא גם בצויד ואמל"ח.

לעת הזו, עדיין י.א אינו מופעל כסוכן. הוא, כזכור, בגדר מקור מאז 26.8.12, ורק החל מ- 11.9.12 מתחילה הפעלתו. מכאן - אין הוא מצויד במכשיר הקלטה וכל שאנו יודעים על הנעשה באינטראקציה בינו לבין הנאשם, או בין הנאשם לפיני, ככל שמדובר בשיחות שבנוכחות העד, הינו מפי העד - י.א ולפי זכרונו.

השלב הבא הוא פגישה, שהסוכן מגיע אליה יחד עם פיני, ומתקיימת בבית הנאשם. על פגישה זו קיימת ראיה ישירה, להבדיל מקודמתה, וזאת בשל נוכחותו האישית של הסוכן במהלכה. הסוכן מעיד שהנאשם הסכים לספק נשק כדי לפגוע במומי ובדומראני, וכי הוא חפץ להיות נוכח במקום, ואף לרכב על האופנוע שממנו פיני יבצע את הרצח ("... מתחילים לדבר על מומי, על שלום, ועל כל מה שמתרחש בשטח ודודו מספר לנו בעצם שהוא יש לו הרבה ניסיון מול שלום, הרבה שעות עליו, הוא מכיר אותו איך הוא מתנהל, יש ביניהם כבר ניסיונות בעבר ואז בעצם הוא אומר שהוא יספק נשק ושאינו בעיה רק שברצח של שלום הוא רוצה להיות נוכח, הוא ירכב על האופנוע ופיני יירה ולגבי הרצח של מומי קסנטיני הוא הציע את עזרתו, זאת אומרת אם נצטרך אנשים או אופנוע ונשק הוא כבר אמר שנקבל", עמ' 25 מיום 18.2.13 ש. 16-9) בשיחה נכח גם האח מאור (כבר כעת יוטעם- הגם שמאור אינו נאשם בכתב האישום הנוכחי, אף הוא לא הובא כעד, לא מטעם המאשימה, ואף לא ביוזמת ההגנה להזים עדות הסוכן על תוכן המפגש, או את עצם נוכחותו שם). הסוכן דיווח לרכז המודיעין על המפגש (על מנת שלא לפגוע ברצף התיאור ושלמות התמונה, לא אשלב כאן את הצלבת דברי העד בפנינו עם הראיות החיצוניות, כמו הדו"ח שנמסר, בזמן אמת, לרכז, ולפי הצורך וההצדק לכך, יובאו הדברים הללו בהמשך). באותו ערב, פיני אסף את הסוכן והם נסעו שוב לבית הנאשם, אשר יוצא אליהם לחניה. פיני יורד אליו מהרכב ומקבל הנחיות לאן להגיע כדי לקבל את הנשק. אולם - גם הפעם הקישור בין הנסיעה להודיה לשם קבלת הנשק ממאור, לבין מעשיו של הנאשם בא מפי פיני בלבד, ומדובר בעדות שמיעה. הוברר, בחקירה הנגדית (עמ' 146 ש. 27 עד עמ' 148 ש. 4), שככל שנמסרו הנחיות כאלה מדודו מחוץ לבית, הן נשמעו רק על ידי פיני, שכן פיני והנאשם שוחחו כאשר הם מרוחקים כמטר או שניים מהרכב, העד נותר בפנים, ולא שמע את הדברים במו אזניו. השניים ממשיכים למושב (כמסתבר, הכוונה להודיה), ומגיעים לחורשה קטנה, שם חובר אליהם בחור שמוסר לפיני דרך חלון הרכב נשק עטוף בבד לבן, ופיני מעביר לידי הסוכן את הנשק. אותו בחור מזהה על ידי הסוכן בתור מאור, אחיו של הנאשם, שאותו ראה כבר בפגישה קודם לכן בבית (בחקירה הנגדית, עמ' 89, הסנגור מציג לו סתירה לכאורה לאמור בהודעת העד במשטרה, כאילו שם רק אמר שפיני מסר לו את האקדח, ללא איזכור מאור. משההגנה נמנעה מלהגיש אמרות העד בחקירתו, הגם שזו זכותה, אין דרך אפקטיבית להשוות בין הדברים ולעמוד על קיום סתירות, ככל שיש. אי הגשת ההודעות, בדרך כלל, מלמדת, שאף לשיטת ההגנה אין סתירות מהותיות ואי התאמות בין העדות בביהמ"ש לבין האמרות בחקירה המשטרית).

העד הוציא את הנשק מתוך הבד העוטף, ראה שמדובר באקדח ברטה חלוד מכל צדדיו (לטענת המאשימה זהו האקדח

ת/48, שתמונתו שהוכנסה לתיק היא **ת/47**), ושב ועטף אותו. בח.נ הוא מספר, ששם כדור אחד בכיסו כדי לבדוק את הקוטר להשגת תחמושת נוספת. הוא ירד מהרכב והטמין את האקדח מתחת לאבן, ומאוחר יותר בלילה השניים חזרו, לקחו את הנשק, ומשם המשיכו לכיוון נתניה, לשם ביצוע הפגיעה המתוכננת במומי למחרת (נשוא האישום השני).

יוער, שבחקירה החוזרת, שאלה התובעת, עו"ד עמר, את הסוכן "למה בעצם קיבלת את האקדח מדודו". העד השיב "כדי לרצוח את מומי". הוא נשאל מה היתה המודעות של הנאשם לכך, ושב ואמר שזו היתה המטרה הראשונית - לצאת ולרצוח את מומי. עו"ד גבאי התנגד להצגת השאלות האלה במסגרת החקירה החוזרת, אך, נדמה, מכל מקום, שמדובר בהסקת מסקנות מצד העד ולא על תוספת מהותית לדבריו הקודמים. ראשית - הסוכן אינו טוען שקיבל בעצמו את האקדח, לא ממאור, לא כל שכן מדודו - הנאשם. הוא מתכוון, בעליל, לומר, באופן כללי, שהאקדח הגיע מהנאשם, ותו לא. שנית - הסוכן לא טען ולא העיד בשום מקום, למיטב הידיעה, שהיה עד להתבטאות מצד הנאשם (להבדיל מדברים שאולי שמע מפיני), ביום 6.9.12, שהוא מתכוון לספק לפיני ולעד אקדח, באמצעות אחיו מאור, כדי להתנקש במומי.

התובעת הגישה את המוצג **ת/96** שבו הידיעות המודיעיניות שמסר הסוכן, עוד בשלב היותו מקור משטרתי. אין מדובר בראייה קבילה לתוכנה, והתביעה אף אינה מבקשת לראות את הידיעות באור כזה. הכוונה היא לבסס את העברת המידע בזמן אמת לרכז המודיעין, ולשלול טענה מצד ההגנה שמדובר בעדות כבושה של הסוכן ובבדוטה מאוחרת יותר. ברם, למרות שהידיעות **ת/96** (ח' - י') מהתאריכים 5.9.12 ו- 6.9.12, עוסקות בכוונתו של פיני להיפגש עם הנאשם ולקבל ממנו אמל"ח לטובת הפגיעה במומי, אין ידיעה מזמן אמת על התרחשויות הליבה של האישום הראשון, והידיעה הבאה היא כבר מעת הימצאות העד ופיני בנתניה עם אקדח ברשותם, זאת לפנות בוקר של 7.9.12 (**ת/96 יא**).

בהודעותיו במשטרה, הכחיש הנאשם כל קשר להספקת האמל"ח הנטענת. הוא אישר את היכרותו עם פיני, שבועות ספורים לפני חקירתו (**ת/1** מ- 19.2.12 ש. 274), ואת הכוונה לעשות איתו עסק כלשהו (בהודעה **ת/3** נאמר כי מדובר בכוונה לפתוח דוכן, "בסטה", של ביגוד בשווקים). הוא גם מאשר שהכיר את יא. (הסוכן) דרך פיני (שם, ש. 295 ואילך), וגם שפגש בשניהם יחד. הוא הכחיש ששלח את שני אלה להודיה כדי לקבל אקדח באמצעות מאור (ש. 351). הוא מסכים, עם זאת, שידוע לו על מפגש מתוכנן בהודיה בין פיני למאור, אולם, לגרסתו מדובר בתיאום המפגש ישירות בין שני אלה, למטרה בלתי ידועה לו, ומעורבותו היתה רק בסיוע לתאם בין השניים בזמן אמת, בעטיין של בעיות טכניות בתקשורת הישירה, כגון טלפון מנותק של מי מהם (**ת/2** מיום 24.9.12 ש. 64-73). מאור ביקש ממנו את מספר הטלפון הנוסף של פיני, משום שלא הצליח להשיגו במכשיר הרגיל (ש. 79). הוא כופר בכל ידיעה אישית אודות תוכן המפגש, או בעצם התקיימותו לבסוף. בהודעה מאוחרת יותר (**ת/3** מיום 27.9.12) סיפר, שפיני הגיע באותו יום לבית באשדוד כדי לפגוש את מאור, ואז הוא, הנאשם, ראה אותו, ועדכן אותו שמאור קם משנת צהריים והוא מתקלח. הנאשם הודיע למאור שפיני הגיע ושהוא ממחר, ו"תיווך" בין פיני למאור כדי למסור לפיני היכן יהיה מקום הפגישה. כך שמע הנאשם, לדבריו, שמאור מבקש להיפגש עם פיני בצומת הודיה, ב- 18.00 או ב- 19.00 לזיכרונו. הוא גם סבר ש.א. היה עם פיני אך לא בטוח בכך. הוא אומר שדיבר עם פיני בדלת, ליד רכבו, שהיה מונע, ומיד פיני נסע מהמקום לאחר שהם קבעו. פיני גם השאיר לו מספר טלפון כדי שמאור יוכל לתקשר איתו (ש. 26 עד 32). לשאלת החוקר הוא מאשר, שבמהלך "מפגש הודיה", ובעת שנוצרו בעיות תקשורת בין פיני למאור, כאשר הוא היה בברכה בביתו, ביקש מחבר לסייע בשיגור SMS למאור ובו המספר של פיני. החבר, ניסים אלמקייס, שבמקרה היה בביקור בבית הנאשם, הוציא מהטלפון של הנאשם את המספר הרלוונטי (שהרי הנאשם היה בתוך הברכה), ושיגר אותו מטלפון שהיה מונח על השולחן, והיה זה הטלפון של אישתו של מאור. בכך התמצה, לגרסתו, "התיווך" בתיאום מפגש הודיה (ש. 47-33). בהמשך האמרה - מכחיש הוא כל קשר לאקדח הנדון ולהעברתו לפיני, לכאורה, במפגש האמור. אלמקייס, מיותר לציין,

לא זומן להעיד מטעם הנאשם כדי לתמוך בגרסתו.

בעדותו בפנינו (ישיבה מ- 16.5.13 עמ' 302 ואילך), ציין הנאשם, שפיני הכיר את מאור עוד קודם שהכיר אותו עצמו. הוא סיפר על ביקורים של פיני בביתו, שהתמקדו במפגש בין פיני למאור, ולא דווקא איתו, אולם, הוא מאשר, שפיני צלצל אליו והגיע שוב לבית. הוא חזר על גרסתו בדבר הגעת פיני ו- י.א. ביום 6.9.12, ועל ה"תיווך" מטעמו בתיאום הפגישה בהודיה. מגעיו הוא עם פיני היו ממוקדים אך ורק במיזם עסקי משותף שתכננו, כאמור.

בחקירתו הנגדית (ישיבת 13.5.13 עמ' 286 ואילך), הוא מוסר, שבדיעבד נודע לו שמטרת הפגישה היתה שמאור יביא כסף לפיני, כספים שלקח מאור מבית אחותו, שהיא גם אחות הנאשם, אף זה במושב הודיה. אלה - כספים של מאור המוחזקים בבית האחות (ש. 26-23). לדבריו, אין לו ידיעה אישית אודות מהות הקשר, עסקי או אחר, בין פיני למאור, שיכול להסביר את סיבתה של הפגישה. הוא מבחינתו, לדבריו, מאוד רצה שאחיו מאור יתן גרסה אודות המפגש, ואף התחנן בפניו שיעשה כן. כזכור, מאור לא הובא להעיד במהלך המשפט, ומהדברים המוחלפים בפרוטוקול, ברי, שהוא לא נתן גרסה משלו לחוקריו בדבר ההתרחסות המתוארת. מתשובותיו של הנאשם בחקירה הנגדית מצטייר התרחיש הבא: פיני והסוכן מאוד מיהרו לדרכם וכאשר הבינו מהנאשם, עם הגיעם לבית, שמאור עדיין במקלחת, נעשה התיאום לפגוש אותו מאוחר יותר בהודיה. הסיבה לכך שלא המתינו בבית עד שמאור יתפנה אליהם, היתה שהכספים המיועדים להעברה לפיני ממילא היו מוחזקים בבית האחות בהודיה ולכן תואם מפגש שם. המקום שתואם אינו מקום סתר כלשהו אלא אחת הכניסות למושב (עמ' 297 ש. 30). לשאלה מדוע באותו יום ב- 13:53 מתקשר פיני דווקא לנאשם, ולא למאור, להודיעו שהוא בדרך אליו (ת/85 האזנת סתר שיחה 1859), הוא משיב, שכל המשפחה גרה ביחד וכאשר פיני בא למאור, הוא בא ממילא גם אל הנאשם ולהיפך. אין בפי הנאשם הסבר הכיכד באותה שיחה מקדימה לא שאל פיני האם בעל דברו המרכזי - מאור, בכלל בבית. הוא משער שהם קבעו כבר יום קודם. גם אין בפיו הסבר של ממש, מדוע לא חייג פיני ישירות למאור גם אם שני האחים גרים באותו בית.

הנאשם מעומת עם כך, שמתוך דו"חות עיקוב וראיות אחרות עולה שהפגישה הראשונה באותו יום בינו לבין פיני (להבדיל מהמפגש הקצר מתחת לבית לפני הנסיעה להודיה, שם גם נכח הסוכן), ארכה זמן ממושך, כשעה. לא הובהר על מה דובר, לשיטתו, בשיחה זו.

מעורבות הנאשם במפגש בהודיה, כשליטתו מדובר רק בעזרה ו"תיווך" בתקשורת בין פיני למאור, עולה גם מהאזנות סתר שהתבצעו בזמן אמת. בשעה 17:55 (האזנה 1929) פיני קובל בפני הנאשם על כך שאינו יכול להתקשר (כנראה למאור הגם שהוא אומר לנאשם "אתה לא זמין שמה"). הנאשם אומר לו להגיע בדיוק למקום שנאמר לו, ומדגיש "**תהיה שמה, תהיה שמה עכשיו**". פיני מאשר ומבקש מהנאשם "**תגיד לו שיתקשר אלי**". אכן - נוצר קשר ובשעה 17:59 (שיחה 1931), וכן בשעה 18:00 (שיחה 1933), ובשעה 18:02 (שיחה 1934), יש שיחות תיאום קצרות בין פיני ומאור לגבי נקודת המפגש והחבירה ביניהם.

אין ספק, על פי כל הראיות, כולל עדות הנאשם עצמו, שהמפגש היה בסביבות השעה 18:00. העוקב מיחידת העיקוב שהיה באזור (ת/86), ראה ב- 18:08 את פיני (נכון יותר - את רכבו) בשלב המתיישב עם הסלקת האקדח באזור, לאחר שהתקבל כבר אצל פיני. אקט מסירת האקדח הנטען על ידי הסוכן, אינו מתוצפת במישרין ואין על כך עדות פרט לזו שלו. אולם - סרגל הזמנים מתיישב היטב עם תזמון המפגש פיני-מאור, למועד זה. איני רואה חשיבות, ובכך יש להסכים

לתהיית ב"כ המאשימה בסיכומיה, למאמץ הרב המושקע על ידי ההגנה, בחקירת העדים ובסיכומים, בניסיון להצביע על כך שטענת הסוכן שהמפגש היה בשעות החשיכה (אין מחלוקת שב- 18:00 היה עדיין אור יום), אינה יכולה להיות נכונה. סביר, שחל בלבול אצל הסוכן בהקשר זה, שהרי מאוחר יותר, בשעת לילה גמורה, סביב חצות, הוא שב למקום עם פיני להוצאת האקדח ממחבואו. הבלבול בזמנים ניכר, שכן גם אקט זה, שנצפה על ידי עוקבי המשטרה, ומועדו המדויק ידוע, יוחס, בשגגה, על ידי הסוכן, לשעה מאוחרת יותר (01:00).

כאמור, ומטעמים שלא הוחווירו די הצורך, למרות הנוכחות המשטרית באזור המפגש, כולל זו של עוקבים סמויים, אין ראייה חיצונית לעצם המפגש הפיזי בין אדם כלשהו לבין יושבי רכבו של פיני, לא כל שכן לזיהויו של מאור כאותו אדם, ואין ראייה ישירה, מלבד עדות הסוכן, להעברת החפץ - אקדח, ממאור לפיני, דרך חלון הרכב. עוקב 786 מעיד, שאין בידו לזהות מי מיושבי הרכב ואף לא יכל לנקוב בזהות מי שראה יורד לאחר מכן, לכאורה כדי להסליק את האקדח, פעולה שהסוכן העיד שהוא עצמו ביצע אותה (פרוט' מ- 8.4.13 עמ' 158 ש. 23-458 ובעמ' 160). בשל מגבלות תעודת החיסיון, וחיסוי השיטות והאמצעים של יחידת העיקוב, העוקבים לא יכלו לפרט מדוע ממקום הימצאם לא ניתן היה כלל לראות האם מי מיושבי רכבו של פיני נפגשו בפועל עם מאן דהוא בזמן הרלוונטי, והאם התקבל על ידם חפץ כלשהו.

ככל ששעת שיחת רכז המודיעין עם הסוכן במסגרת **ת/96** (י) היא כנקוב שם, כלומר, 21:30, יוצא - ששעות לא מעטות אחרי קבלת האקדח עדיין הסוכן מדווח, בצורה לא מדויקת, ש"היום מתכנן פיני להיפגש עם דודו מגדיש בכדי לקבל את האמל"ח שהציע דודו לטובת הפגיעה במומי קסנטיני". התובעת, בסיכומיה, סבורה שמדובר ב"היסוס" מצד הסוכן לדווח שהאקדח כבר מצוי היה בידיו, טרם שנחתם עימו הסכם, ולמעשה בוצעה על ידו עבירה בעצם קבלתו והחזקתו (להלן נראה שהסוכן הודה, בפה מלא, שכיזב בנקודה זו למפעיליו). מכל מקום, עד לקבלת הידיעה מהסוכן למחרת ב- 04:00 (**ת/96 יא**) על כך שפיני כבר נמצא בנתניה עם האקדח, אין אינדיקציה לכך שהסוכן שיתף מישהו, בזמן אמת, בכך ש"מפגש הודיה" הניב העברת אמל"ח ממאור לפיני, והסוכן מאשר, בחקירה הנגדית (פרוט' 18.2.13, עמ' 102 ש. 27), שנמנע מלדווח על כך (יוער, שנקודה זו ממחישה את ההצדק והצורך לתור אחר סיוע לעדות הסוכן, ולא להישען על השאלה ה"פורמליסטית" של הגדרתו כעד מדינה או כסוכן מופעל).

הסנגור, עו"ד גבאי, טען לקיום תרחיש, שלפיו בידי הסוכן, או בידי פיני, היה נשק כבר החל מ- 4.9.12, בלי קשר למפגש עם מאור, ובוודאי בלי זיקה לנאשם, וכי ייחוס אקט השגת הנשק לתרחיש המתואר באישום הראשון, הוא בדוי. תיזה זו של ההגנה מקורה, בין השאר, בכך שקיים תיק חקירה משטרתי (הוא נזכר בנספח א' של ת/55 כאחד התיקים שההסכם עם הסוכן חל עליהם), המייחס, עוד באותו תאריך מוקדם, עבירת נשיאת נשק לפיני. ההגנה תוהה לאיזה נשק הכוונה, שהרי שבשום שלב אין המאשימה טוענת שמלבד האקדח נשוא דיוננו, היה בחזקת פיני נשק אחר. איני רואה צורך לטעת מסמרות בדבר התכנות או איתנות תרחיש חלופי זה.

אין בחומר הראיות דו"ח הובלה והצבעה שלפיו מראה הסוכן היכן וכיצד התבצע המפגש עם מאור, אין הוא מצביע על מקום הסלקת האקדח לגרסתו, עד אשר מאוחר יותר בלילה הוציאו מהמחבוא לקראת שינועו לנתניה. קיים מעין שחזור של תיאור המסלול המדובר, כפי שהצטייר מעדות הסוכן ומהראיות הנוספות, וזה התבצע על ידי שוטר שלא היה נוכח באזור בזמן אמת (**ת/73**), ולכך אין ערך ראייתי משמעותי. מאוחר יותר, הסתבר, והתביעה מאשרת זאת, שאותו שחזור

היה בלתי מדויק. אולם - רכבו של פני נצפה בשטח הרלוונטי בזמן אמת על ידי יחידת העיקוב. אין מחלוקת של ממש על כך שפיני והסוכן הגיעו למקום באותו ערב. יתר על כן - ההגנה מוכנה אפילו להסכים שהתקיים מפגש מתוכנן מראש, הגם שלא למטרת העברת אקדח, בין מאור לפיני באותו מקום.

הראיות המאששות עצם קיום מפגש עם מאור, במועד האמור, מצויות בשיחות ההכוונה אל הנקודה המדויקת, שמתבצעות בסמוך ל- 18:00, בין פיני למאור (שיחות 1931, 1933, 1934, חלקן כבר אוזכרו), ובאיכון הטלפון הנייד של מאור בצומת כפר סילבר - צומת הודיה (במסגרת ת/19). כזכור, אף נשלחה הודעת SMS מטלפון השייך לאשתו של מאור, ב- 17:58, ובה מספר הנייד של פיני (הנאשם אישר שהמספר שוגר בסיועו ובהוראתו כדי להקל על תיאום המפגש).

ניתן, איפוא, לקבוע כעובדה, הגם שבכך אין רבותא, בהעדר מחלוקת ממשית בין הצדדים, בעניין זה, שביום 6.9.12 סמוך ל- 18:00, נפגשו פיני והסוכן עם מאור סמוך לכניסה למושב הודיה. אין כלל מחלוקת על כך, וזו גרסת הנאשם, שהוא נטל חלק פעיל בתיאום המפגש ובסיוע אקטיבי לצדדים לחבור בהצלחה זה עם זה.

לאחר סיום שמיעת הראיות, ואף לאחר הגשת סיכומי הצדדים, התנהל שיח ושיג בין הצדדים והוגשה בקשה מטעם ההגנה לקבל ראיות נוספות שעניינן הטענה שבמסגרת "המשפט המקביל" בפני המותב הדין בעניינם של מאור ופיני, הסתבר שמקום המפגש הנטען בהודיה שגוי, והשוטרים שביצעו את ה"שחזור" (כזכור - ללא נוכחות הסוכן והכוונתו) טעו. בעטייה של השתלשלות דיונית, שאינה רלוונטית כעת, לא התלבנה לגופה הבקשה ולא קויים דיון נוסף בפנינו בהקשר זה. אין בכך להעלות או להוריד כלשהו, וחבל שהושחתו זמן ומשאבים סביב סוגיה זו. בכל הצריך לענייננו - בין אם מקום המפגש המדויק בכניסה למושב התבהר, בין אם לאו, היתה ונותרה הסיטואציה הבסיסית בלתי נתונה במחלוקת. המסקנות מסתברות מתוך מה שאינו במחלוקת. פיני והסוכן נצפו פיזית, ע"י העוקבים, כשהם מגיעים לאזור המפגש. הנאשם ידע על הכוונה להיפגש שם עם מאור, והוא נטל חלק פעיל בתיאום המפגש ובהכוונת משתתפיו לחבירה מוצלחת. הנאשם מסר גרסה מפורטת בהקשר זה, והיא מתיישבת היטב עם סיפורו של הסוכן ועם הראיות החיצוניות שתוארו (מלבד, כמובן, בסוגיות הליבה של מטרת המפגש ותכניו שהתרחשו בפועל). המחלוקת היא, אם כן, במישורים שמעבר למערך עובדתי זה שתואר. זוהי המחלוקת שיורדת לשורש התכנות ההרשעה באישום הנוכחי.

לפיכך, ולאור האמור, השאלות הקריטיות מהיבט כתב האישום, נותרות פתוחות, והן שתיים:

האם נושא המפגש היה העברת אמל"ח - אקדח לפיני.

אם כן - האם ההעברה היתה על דעתו ובהוראתו של הנאשם לשם קידום קשר לרצוח את מומי ואחרים.

בנקודה זו, אבקש להטעים, כי לא ניתן להסתפק בקביעת ממצא שלפיו לא מדובר בהעברת כסף תמימה, אלא באותו אקדח שהסוכן מעיד עליו. בהעדר עדות קבילה כלשהי, ואף לא זו של הסוכן, שלפיה נשלל שדווקא מאור, (למשל), היה יוזם הספקת האקדח והרוח החיה מאחורי מטרת המפגש, חייבת להיקבע תשתית ראייתית קבילה ומוצקה לייחוס הדברים לנאשם דווקא. כמעט אין צריך להזכיר, שאפילו אם ניתן אמון מוחלט בעדות הסוכן, שלפיה פיני דיווח לו

בהרחבה על שיחותיו עם הנאשם ועל הברית שנכרתה ביניהם, עדיין מדובר בעדות שמיעה גרידא, ובלא העדתו של פני אי אפשר לעשות בכך שימוש ראייתי כלשהו.

אמנם, התובעת המלומדה, בסיכומיה, עותרת להחיל את הדוקטרינה הפסיקתית שלפיה **"אמרת קושר לקשר, שנאמרה במהלך הקשר ולשם קידומו מחייבת את כל הקושרים האחרים"** ובהתאם היא גורסת כי **"... האמרה, של אחד הקושרים שנעשתה בזמן קיום הקשר ולשם קידומו תשמש כראיה קבילה כנגד האחרים"** (סיכומי המאשימה, עמ' 62), אולם אין בכך להועיל לתביעה בנדון כאן. כדי שאמרת קושר תשמש כראייה נגד רעהו, צריך שיוקדם ויוכח קיומו של הקשר וזהות הקושרים. כל עוד לא הונחה תשתית ראיות קבילה לעצם ההתקשרות העבריינית ולתכנית שנרקמה, הדוקטרינה הזו אינה ישימה. דברי פני שסיפר לסוכן (שמא התרברב? שמא כיזב?), על התבטאות מפלילה של הנאשם, בשיחה ביניהם, בלא שפני העיד על כך והועמד לחקירה נגדית, אינם קבילים כראיה, כשהם באים מפי הסוכן, משום היבט ומכח כל חריג קיים לכלל הרגיל והידוע של איסור על עדות מכלי שני ומפי השמועה.

הגם כך, המאשימה מבקשת לקבוע קיומה של תשתית ראייתית שכזו מתוך מספר נקודות שהן נסיבתיות, ומיד יובאו כאן, ואולם, אף לשיטתה, אין ראייה ישירה לפועלו הנטען של הנאשם בהקשר המפגש, כזו שתהיה "אקדח מעשן", תרתי משמע, מבחינת מעורבותו בהספקת האמל"ח.

המאשימה מצביעה על הבאות:

1. מתוך הקלטות סתר מאוחרות יותר של שיחות (שמועדן לאחר אירועי בת ים ועוצם), ניתן ללמוד, שפני וכמובן הסוכן, רואים בנאשם את הרוח החיה ומספק האקדח. כאשר ניסוי הירי נכשל, הסוכן אומר לפני **"וואלק הדודו הזה נראה לי אין בו שום ברכה"** ופני משיב לו בטבעיות **"אין בו אין בו אין בו"**. כמו כן, לאחר כישלון ניסוי הכלים, כאשר פני והסוכן מגיעים לבית הנאשם ומספרים לו שהאקדח אינו עובד לאחר ששימונו אותו, תגובת הנאשם תואמת את מי שבקיא בעניין ואינו זר לו כלל, ואומר **"עם חדשים קורה פאדיחות..."** והוא מנחה את מאור **"מאור, תסדר להם אותו למה ההוא צריך לזוז איתו" (מתוך ת/96)**. לכל אורך השיחה על הנשק, שימונו, והכשלים בניסיון להפעילו, אין הנאשם מגלה הפתעה או שואל שאלות על מה מדובר, ומן הסתם הוא יודע היטב על מה נסבה השיחה (אדגיש, שמדובר בגישת המאשימה וטענותיה. קיימות מחלוקות אודות זיהוי האמירות שבשיחה ושיוך המשפטים המפלילים דווקא לנאשם, ועל כך- להלן). עם זאת, אעיר, שהתייחסות של הנאשם לאקדח כנתון שאינו מפתיע אותו, וכאל משהו מוכר וידוע, מבחינתו הוא - מתיישבת גם עם האפשרות שדווקא מאור היה יוזם ומבצע ההספקה. יותר מפעם, וזה לשון המעטה, רמז הנאשם, בעדותו, שזו אכן האמת, אולם הוא לא ירחיב לגביה, ע"מ שלא להפליל את אחיו. לדוגמא- בעמ' 346 בפרוט' 13/5/13.

2. נטען, שגרסתו של הנאשם על מהות הקשר עם פני היא כבושה, מאוחרת, ולא עקבית. בתחילה סיפר על עסק משותף, אך לא פירט, אח"כ סיפר על בסטה בשוק שעמד פני לפתוח והוא היה צריך רק לעזור לו, ואין זכר לנושאים אלה בהאזנות הסתר בשיחות ביניהם.

3. יש ראיות לשיחות ואף פגישות ממושכות, בזמן הרלוונטי, בין פיני לנאשם, אך אין תקשורת כלשהי בינו לבין מאור. מכאן, שבעל דברו האמיתי של פיני היה הנאשם- כל העת.

4. הנאשם נמנע מלהביא לעדות עדים כאלה שיכלו לתמוך בגרסתו אודות מטרת המפגש בהודיה ומי יזם אותו, בין שמדובר במאור עצמו, ובין בפיני, ואוסיף - אפשר גם שהיה ניתן להעיד את אחותו של הנאשם, המתגוררת בהודיה, ולכאורה המחזיקה כספים של מאור שאותם לקח כדי למסור לפיני.

5. חשאיות בטלפון בזמן המפגש, כשפיני שואל את מאור (שיחה 1933), מדוע אינו מתקשר "לטלפון השני". על שום מה נעשה שימוש בשני טלפונים שונים? אומר מיד, משלא הובאו לעדות פיני או מאור ולא ניתן לחוקרם על שיחה זו, אין ניתן לעשות שימוש בתוכן הדברים שנאמרו.

מכלל האמור, ניתן לומר שהעדות הקבילה והישירה היחידה להוכחת האישום הראשון שלפיו הנאשם קשר קשר לביצוע פשע וביצע עסקה אחרת בנשק (כלשון סעיפי האישום הללו), מצויה באמירה הבודדת ששמע הסוכן, לפי עדותו, מפי הנאשם, באותה שיחה בלתי מוקלטת, שהתקיימה לפני "מפגש הודיה".

נצטרך, להלן, לבחון האם הראיות המאששות, הנסיבותיות, שהמאשימה טוענת להן, אכן תומכות בעדות זו ככל שבפני עצמה היא תזכה לאמונו, ויתר על כך - יהיה צורך לקבוע האם איזו מהראיות הנוספות יכולה להקים סיוע לעדות הסוכן, תנאי הכרחי להרשעה על פי עדות בודדת זו. תנאי נוסף להרשעה, הוא קביעה נחרצת של עיתוי השיחה ומיקומה למועד של טרם מפגש הודיה. אם הדברים נאמרו, אולם בשלב מאוחר יותר, עדיין אפשר שמדובר בקשירת קשר לפשע, אולם, שוב לא ניתן לייחסם להספקת האקדח הספציפי במפגש הודיה, ומקל וחומר - אין ניתן לקושרם לאירועי בת-ים ועוצם.

בהמשך לכך, וכבר כעת, ראוי לציין, שדלות הראיות הישירות להוכחת האישום הראשון מציבה קושי נוסף בפני המאשימה, בראייה רחבה יותר של כלל כתב האישום. נניח, לצורך הדיון, שתאומץ גישת התובעת, שלפיה מהשיחות המוקלטות, המבססות את האישום הרביעי, עולה, שהנאשם מודע לקיום האקדח, ולצורך לתחזקו ולהשמישו למטרה עבריינית, והוא רותם עצמו לסייע בכך. תיתכן אפשרות שקיום האקדח בידי פיני והסוכן, באו לידיעתו בנקודת זמן שלאחר "מפגש הודיה". אם כך, אפשר, אומנם, שתקום תשתית ראייתית להוכחת האישום הרביעי (מתן אמצעים לביצוע פשע וקשירת קשר במועדים שאחרי 12.9.12), אולם - תרחיש כזה שומט את הקרקע תחת הוכחת אישומים 2 ו- 3, המייחסים לו אחריות סולידרית של קושר ושותף לאירועי בת-ים ועוצם, בימים 7.9.12 ו- 9.9.12. ודוק - אותה שותפות ואותו קשר נרקמו, כנטען, במסגרת אירועי האישום הראשון. בלית הרשעה מבוססת כדבעי באישום זה, אין תקומה לאישומים 2 ו- 3, בהקשר הנאשם שלפנינו.

על כך נעמוד בהמשך וסוגיות אלה יבוררו במסגרת פרקי הדיון וההכרעה.

הזיקה הראייתית בין ראיות אישום 1 ואישום 4, "דילוג" לאישום 4:

הילוכנו בבחינת הראיות, מצדיק "דילוג", לעת עתה, על האישומים 2 ו-3, נסיונות הרצח הנטענים בבת-ים ובעוצם. אמנם, אין לחדד, מהיבט המאשימה - לאלה קיימת חשיבות וערך מוסף אף מעבר לכך שלנאשם מיוחסת אחריות להם מכח היותו קושר או שותף לביצועם, לפי כתב האישום. חלקים נכבדים של ההתרחשות מגובים בתצפיות, דו"חות עיקוב סמוי, האזנות סתר ומחקרי תקשורת, וכן בעדויות שוטרים ותיעוד על מציאת האקדח במקומות ההסלקה שצוינו ועל זיהוי הנפשות הפועלות באתרים השונים בזמן אמת (למשל - המפגש עם השוטרים ובדיקת ת.ז. של פניו והסוכן בבית הקפה בבת-ים לאחר סיכול הגעתם לביתו של מומי). כל אלה - מהווים חיזוק משמעותי למהימנותו של הסוכן ולדיוק הפרטים שמסר, דברים שיכולים לשמש כאינדיקציה למהימנותו גם במקום אחר שבו אנו חיים ממוצא פיו בלבד (וכך הוא בהקשר הגורלי לאישום הראשון - השיחה הבודדת שבה הוא מעיד ששמע דברים מפלילים מפי הנאשם).

וזאת יש לזכור - י.א. אינו איש משטרה הפועל בכסוי ובזהות בדויה, ואשר כל פעולות החקירה במעטפת החיצונית ידועים לו ומתואמים עימו. להיפך - הוא עבריון, שחצה את הקווים וגויס לשחק "משחק כפול", לשם השגת ראיות כנגד שותפיו לפשעים. בשל כך, ומשננקטת מדיניות של "כבדהו וחשדהו", הסוכן אינו מיועד בתכנית המשטרית הכללית. אין הוא יודע מתי ואיך יחידת העיקוב הסמויה פועלת, אילו שיחות טלפון מואזנות, היכן מצויים בלשים הצופים מרחוק בפעולות, וכיצא בכך. על כן- כאשר עדותו מאומתת, ואף לפרטי פרטים, על ידי תוצרי פעולות החקירה הללו, שבנכונותם לא הוטל ספק, וכאשר אין ביכולתו להתאים את עדותו אליהם בכונה ובמתוכנן - כמובן, שמדובר בהקניית אמינות לעדות, בחיזוק היכולת לאמץ את עדותו גם בנקודות אחרות, ואף בסיוע חיזוני לעדות, מקום שהדבר נדרש לפי דיני הראיות.

אולם - ועל אף האמור - ישום של "תרשים זרימה" נכון ומושכל בתיק הנוכחי, מצדיק "דילוג" היישר אל האישום הרביעי, והותרת ניתוח פרטני של אירועי האישומים הקודמים, לשלב מאוחר יותר, אם וככל שיהיה מקום, בכלל, להגיע לניתוח כזה.

אפרט הנימוקים לכך, המצויים בשני מישורים, שלמעשה אוזכרו כבר, בקליפת אגוז, בפסקאות הקודמות.

ראשית - בעוד, שכאמור לעיל, תתכן הרשעה של הנאשם באירועי בת-ים ועוצם רק אם הוכחה כדבעי אשמתו בקשירת הקשר והספקת האמל"ח של האישום הראשון, הרי, האישום הרביעי יכול שיהא "חי הנושא את עצמו". אמנם, המאשימה רואה רצף והמשכיות בכך שהקשר המקורי לפגיעה באויבים, המשותפים לנאשם, לפיני ולסוכן, הצריך טיפול באקדח התקול, הוא האקדח שסופק ע"י הנאשם באישום הראשון, וכן הצריך הקשר הזה השגת נשק ארוך טווח ומדויק (רובה צלפים), אולם - לאישום זה תתכן חיות ואיתנות גם בתרחישים אחרים. גם אם דבר קיומו של האקדח בידי פני נודע לנאשם רק ערב הפגישה המוקלטת מט/4, ואין לו יד ורגל באספקתו (בין שמאור סיפק אותו עצמאית במפגש הודיה ואפילו אם, כגרסת הקיצון של ההגנה, הסוכן החזיק בו עוד קודם לכן וללא קשר למפגש הודיה, לנאשם, או למאור), עדיין, הנאשם יכול לקשור קשר חדש עם האחרים, להשגת רובה צלפים, וכך גם יכול הוא להשתתף, בנפש חפצה, בהשמשת האקדח, יהא מקורו אשר יהא, ובמתן האמצעים התקינים והטובים להמשך ביצוע המיזם העברייני של פניו והסוכן, בלי קשר לעיתוי המדויק של התוודעותו לקיומו ולפרטיו של מיזם זה, ואף בלי שיהא הכרח להוכיח שידע את פרטי התכנית ואפילו את יעדיה. בל נשכח, שהאישום הרביעי מתוחם וממוקד היטב- אך ורק להשמשת האקדח ולרכישת רובה צלפים. אין הוא עוסק, במישורו, בהיסטוריה שקדמה לכך ואף לא ביעוד העתידי של האמל"ח הנדון. קיומו של האקדח במועד האישום הרביעי (13/9/14) הוא בבחינת נתון קיים- נסיבה קיימת ומונחת ברקע השיחה, וכפי שאמרנו: אישום שהוא חי הנושא את עצמו. לשון אחר- תתכן הרשעה באישום הרביעי, גם בהיעדר הוכחה מספקת להרשעה באישום הראשון. מאידך- לא תתכן הרשעה באישומים 2-3 ללא הוכחת האישום הראשון.

שנית- הגם "עצמאותו" של האישום הרביעי, אפשר, שמתוכן השיחות שקוימו בין המעורבים, ועיקרית בהן זו של מט/4 בבית הנאשם (אך גם מתקשורת סלולרית בין פיני לנאשם שהואזנה והוקלטה), ושמועדן, אמנם, לאחר אירועי האישום הראשון (ואפילו לאחר אירועי בת-ים ועוצם), ניתן ללמוד על ידיעה קודמת של הנאשם ואף על מעורבותו בקשר נשוא האישום הראשון, ושמה גם על היותו יוזם ומארגן הספקת האקדח ע"י מאור, כנטען באותו אישום (כך, למשל, אחד הדוברים בשיחה מתייחס לאקדח התקול כאל כלי המוכר לו אישית ושהיה לו מגע איתו בעבר, שכן הוא תמה מאד על התקלה, בציינו, שאך לפני שבועות ספורים נעשה בו שימוש, ואדם שבשמו הוא נוקב, ביצע עימו ירי. עפ"י תמלולו המקורי של מט/4 וזהו הקולות בו, הדובר נחזה להיות הנאשם. אולם, בתמלול העדכני, שעליו נסמכת כעת המאשימה, וכפי שיפורט להלן- זה של רס"ר אלי חיים- האמירה מיוחסת ל**מאור** והנאשם אינו הדובר). אם נמצא אמירות ברוח זו, מפי הנאשם, בתוך הראיות של אישום 4, אפשר שבכך ימצא סיוע לעדות הסוכן, ולציטוט המפליל הבודד שהוא מייחס לנאשם באישום הראשון, ואולי אף תקום ראייה עצמאית ומפלילה כלפיו, בהקשר האישום הראשון, אגב אורחא של התעמקות בחילופי הדברים בין הנפשות הפועלות בהקשר האישום הרביעי.

אלה, אם כן, הטעמים ל"דילוג" לאישום הרביעי.

ומכאן- לראיות לביסוס האישום הרביעי.

הראיות ביחס לאישום הרביעי:

כזכור, "קו פרשת המים" לגבי מעמדו של הסוכן היה ביום 11/9/12, עם חתימת הסכם ההפעלה ת/55. מאותה עת, הוא מצויד, ע"י החוקרים, במכשיר הקלטה ושיחותיו עם פיני, וחשוב מזה - השיחות עם הנאשם, מוקלטות. מחלוקת הליבה הראייתית שוב אינה בשאלה האם דברים מסויימים נאמרו בכלל, ואימתי, ושמה הסוכן בדה אותם מליבו (כטענת ההגנה), כי אם, בשאלה מי אמר אותם, באיזה הקשר, ומה פרשנותם הנכונה.

הראיה המרכזית להוכחת האישום הרביעי, לצד עדותו של הסוכן אודות תכניה, היא קלטת שיחה מרובת משתתפים שהתקיימה בביתו של הנאשם, ביום 13/9/12, והיא **מט/4** - (חלק **מת/57** - קלסר ההקלטות שביצע הסוכן). קיום המפגש ונוכחותם של הסוכן, פיני, הנאשם ומאור אינם במחלוקת. קיימים לפחות עוד שני דוברים, לא מזוהים. מחלוקת רבתי ניטשה במשפט סביב זיהוי הקולות וזהות הדוברים, בקטעים החשובים לצדדים. על מנת להגיע ל"שורה התחתונה", שתאפשר התייחסות מושכלת לתכני המפגש, אתמצת את ההתנהלות ביזקה לכך, בקליפת אגוז:

הגם שהקלטת עצמה (ליתר דיוק-הדיסק) היא ראיית המקור (ר' י. קדמי, "**על הראיות**", חלק שלישי, עמ' 1322), אנו נעזרים בכלי העזר המסייע של תמליל המונח בפני ביהמ"ש והצדדים כאחד ומהווה שפה משותפת אחידה להתייחסות הכל. כלי עזר זה גם מציג בפנינו את זיהוי הקולות, כפי שנעשה ע"י המתמלל, כאשר עצם הזיהוי וייחוס הנאמר לדובר ספציפי הוא תנאי מהותי לקבילות ההקלטה עצמה, ולמותר לציין שבלעדיו לא תתכן קביעה שאמירה הנושאת משקל ראייתי (לא כל שכן בעלת תוכן מפליל) נאמרה על- ידי מאן דהוא. זיהוי קולות הדוברים בהקלטה, אינו בהכרח עניין שבמומחיות והקביעה בכך יכולה להיעשות ע"י המתמלל- משקלט משטרתי, או ע"י מי שמכיר את קולו של הדובר, ואף ע"י ביהמ"ש, המאזין לקלטת ומתרשם ישירות ממשמע אוזניו (ר' אצל קדמי, שם, עמ' 1326-1327 והפסיקה המצוטטת), וזאת - ככל שאין הסכמה בין הצדדים במשפט על זהותו של הדובר או על ייחוס אמירה מסויימת לדובר

בענייננו- הוגש תמליל של מט/4 שנערך ע"י השוטר רס"מ אסף רצון. הנאשם כונה שם "דובר ג", ואילו מאור כונה "דובר ד". הנאשם נחקר אודות תוכן השיחה ואף הושמעו לו קטעים הימנה והוא הרבה להכחיש כי משפטים שיוחסו לו אכן נאמרו מפיו. כמסתבר- אכן, היו תקלות בתמלול ובזיהוי הדוברים. ההגנה הגישה חוו"ד מומחה לפענוח מאפייני קול (נ/4), מר דניאל הרפז, שהצביע על מספר רב של מקומות שבהם, לשיטתו, התמליל שהוגש מייחס לנאשם דברים שלא הוא אמר, או שנפל בפענוחם שיבוש ביחס למה שמשתקף מהדיסק. לאחר בדיקה נוספת מטעם המאשימה, הסכימה התובעת, עו"ד עמר, שיש ממש בטענות ההגנה ובאמור בחוו"ד הרפז. נערך תמליל חדש ומעודכן, ע"י רס"ר אלי חיים, והתובעת הודיעה שהוא משקף, הפעם, אל נכון, את תוכן השיחה ואף מקובל על ההגנה, מה שמייצר הצורך בהמשך ההתדיינות סביב זיהוי הקולות וייחוסם (הודעה לתיק מ 18/6/13). ברם, התברר, שההגנה אינה מסכימה אף להגשת התמליל החדש, שכנמסר, אימץ את השגותיו של מומחה ההגנה (פרוט' מ- 23/6/13), והועלו טענות, שגם הפעם אין הוא משקף נאמנה את המצוי בדיסק (דיון ממושך בכך התקיים בישיבת 8/7/13). הוחלט, וסברנו שהדבר מוסכם על הצדדים, שיוכן ויוגש תמליל בנוסח המקובל על שניהם, לאחר בדיקת ההערות שנתרו. הדבר לא הסתייע, ולאחר שיח ושיג ממושכים (ישיבה מ-14/7/13), ביקשה ההגנה לאפשר לה להגיש "תמליל נגדי", שעליו יסומנו נקודות המחלוקת שנתרו, ואלה יעמדו לעיני ביהמ"ש לעת הכנת הכרעת הדין (עמ' 423 מיום 4.7.13 ש. 16-17). תמלולו של רס"ר אלי חיים, התקבל וסומן **ת/98**, וניתן להגנה פרק זמן של 14 יום להגשת התייחסות לתמליל זה, או להגשת תמליל נגדי מטעם ההגנה. חלף זאת, שבה ההגנה וביקשה לפסול כליל, גם את ת/98 מתוך טענות כלליות על חוסר דיוק כביכול, ומבלי לפרט היכן מצויים הכשלים הנוספים, לשיטתה. לאחר קבלת עמדת המאשימה לבקשה גורפת זו, כאשר עו"ד עמר הצביעה על כך שאין ההגנה משתפת פעולה בניסיון לגבש תמלול מוסכם ומקובל, ואף לא נעתרה להצעה להעביר המלאכה לחברה חיצונית ואובייקטיבית לחלוטין, ניתנה החלטה, מיום 12.8.13, לסיום "סאגת התמליל". נאמר בה, והנמקה זו יפה גם כעת, לשלב הכרעת הדין, כי **"מדובר בכלי עזר ולא בראיה המהותית (הדיסק). לא די בעמידה על "האין" מטעם ההגנה, קרי- הטלת דופי והצבעה על כשלים שכנטען קיימים בתמליל מטעם המאשימה, בלא לצייד את ביהמ"ש ב"יש" שמנגד, קרי- תמליל מטעם ההגנה, שלדיוקו ולאיכותו היא טוענת. בנסיבות הקיימות- יוותר מערך הראיות, ו"כלי העזר" שבתיק, כמות שהוא, ויוגשו הסיכומים הכתובים, בל"ז שהותווה...".**

בסופו של יום, אנו נותרים עם התמליל ת/98, אשר על פי הצהרת המאשימה אימץ, למעשה, את השגות מומחה ההגנה באשר לבלבול בין הדוברים (בעיקר מדובר בייחוס דברי מאור לנאשם, ולהיפך, וכך, למשל, התייחסות הנאשם לירי על קרובו ירון, והוראתו שירון יעלה על מונית ויגיע, דברים שהוא מאשר שאמר, בעמ' 257, מיוחסים למאור דווקא), דברים שתוקנו על ידי רס"ר אלי חיים בתמליל המעודכן. התבטאויות מסוימות שיכולות להיות בעלות משקל, מלכתחילה לא סומנו על ידי מר הרפז כשגויות, ועל כן - זהות אומרן מוחזקת כמי שאינה נתונה במחלוקת. עצם השתתפותו של הנאשם בשיחה ומודעותו לנאמר, כאשר הוא, בקטעים הרלוונטיים, מגיב ומתייחס למה שבני שיחו אומרים, אינה שנויה במחלוקת. פרשנותו של הנאשם לביטויים השונים (כגון האם מדברים על רובה או על אופנוע) וכן תיאורו את הלך רוחו שלו כמי שמנסה רק להיפטר מאורחיו ולהישאר מנומס, הם עניין לשיקול דעת והכרעה שלנו, ואינם מותנים דווקא בזהות דובר ספציפי. במקומות מסויימים, ברור מהטקסט עצמו שלא יתכן שנפלה שגגה בין מאור לנאשם, כגון שנאמר **"איפה הוא נמצא עכשיו מאור?"**. מהימנעות ההגנה, הגם השיח האינטנסיבי סביב זה, להגיש השגות ממוקדות ועדכניות על התמליל, ומההימנעות מהגשת תמליל נגדי, יש להסיק ולקבוע, שאין בידה להצביע על ליקויים, בחלקים הרלוונטיים, בתוצר הסופי והמעודכן של פיענוח זהות הדוברים ודבריהם כמשתקף בת/98 שנעשה כאמור על סמך חוות

הדעת של מומחה ההגנה. ניתן, איפוא, לקבוע ממצאים על סמך כלי עזר זה. אין מקום, כפי שהסנגור הזמין אותנו לעשות, שהמותב ישב ויאזין לדיסק המקור, וינסה לעמוד מתוכו, בלא היכרות של ממש עם קולות הדוברים, על אותו "זיהוי אמיתי" ועלום למדי שההגנה טוענת לקיומו ולנכונותו, מבלי לפרט ולחדד.

עם זאת, אין לחדד, התקלה שנפלה מלפני המאשימה, בהכנת תמליל שגוי ומטעה, מכבידה על הבנה לעומק של ההתרחשויות ועל קביעת העובדות ופרשנותן. לא רק שאותו תמליל שגוי עמד לפני מכיני כתב האישום, ועליו התבססו מנסחיו, אלא, שחקירת הנאשם, במשטרה, ובעדות בבית המשפט, נעשו לאורו. לא תמיד ניתן לעשות הבחנה בין התכשורת (המוצדקת) של הנאשם להטחת אמירות מסויימות בפניו, כשהוא טוען שאינו אחראי להן, לבין ניסיונותיו, במקומות אחרים, להרחיק עצמו מהאישומים ומכלל הפרשה הנדונה ו"למנף" את הספקות בזיהוי הדוברים לצורך עירפול מוחלט של התמונה. המחשה לכך נמצא, למשל, בעמ' 390 מיום 16.5.13, עת עו"ד עמר משמיעה לנאשם קטע מהדיסק, העוסק, לכאורה, בנשק ארוך טווח. הוא משיב בתגובה למה ששמע, כי **"מה ששמענו עכשיו, אני לא יודע אם זה אני מדבר שמה, זה את משמיעה את זה. אני אומר למה לא הכי טוב נחכה לתמלילן, לא עשיתם את העבודה הזאתי, נחכה ואז אני אענה לך בדיוק, אני לא זוכר, את ראית אני אמרתי לך אני מדבר על רובה אוויר, חשבתי זה אני אמרתי, אז לא רוצה להפיל את עצמי ולא כלום"** (ש. 5-9).

ניתן לומר, לשון המעטה, שמלאכתנו לא נעשתה קלה יותר בשל התמלול השגוי של מט/4, אף שבוודאי אין מדובר, חלילה, במשהו שנעשה בכוונת מכון.

לפני המפגש בבית הנאשם המתועד במט/4, סיפר הסוכן על פגישה שהתקיימה, גם הפעם בבית הנאשם, אלא שמועדה לפני "קו פרשת המים" של חתימת ההסכם, וטרם תחילת ציודו במכשיר הקלטה, אולם, לאחר התרחשות אירועי בת ים ועוצם.

הסוכן סיפר (פרוט' 18/2/12 עמ' 40-41), שלאחר ניסיון הנפל להתנקש בדומראני במושב עוצם, כאשר פני העיר אותו משנתו וציין ש"חבל ששלוש עדיין לא הגיע, הוא היה נרצח...", חזר הסוכן לישון ברכב, והתעורר לאחר שפיני כבר הסליק את הנשק - אקדח, באשקלון (על כך למד, לדבריו, בדיעבד), וכאשר הם כבר היו באשדוד. לדבריו, ישבו בגינת ביתו של הנאשם ופיני סיפר לנאשם על שני האירועים, ועל כך ש"פספסו" את דומראני במושב. הסוכן סיפר כי התפתחה "שיחת נזיפה", שבמהלכה הנאשם ביקר אותם על ההתנהלות החובבנית, וגיבש דרכי פעולה שיהיו יותר לרווח:

"...אז דודו בעצם אמר שזה חובבני מידי כאילו לבצע את הרצח עם הרכב בבת ים בשכונה כזו צפופה והוא הציע שהוא יביא לשם אופנוע לשכונה והרצח של מומי התבצע בתוך בת ים בשכונה הזו כי אין אפשרות להימלט עם רכב, והוא אמר שזה חובבני ואז הוא גם הוסיף ואמר לפיני הוא אמר לו מה זה, אין לך כבוד ליריב שלך? אתה בא לשלום מול הבית עם נשק כאילו שם הילדים, האישה, פה אתה חוצה גבולות, אתה נותן לו לגיטימציה בעצם לפגוע לנו גם במשפחות, אז התערבתי ואמרתי לו שהקו הזה נחצה ברגע שנחצה (צ"ל כנראה "נזרק") רימון לתוך הבית של רזיאל רווח, אז הקו הזה נחצה וזה לא רלוונטי אבל מה שרלוונטי שזה נכון שזה חובבני, כאילו להיכנס עם רכב לתוך רחוב צפוף בבת ים, ואז דודו אמר לנו שהוא יסייע לנו עם אופנוע בתוך בת ים כאילו, ברצח של מומי... דודו בעצם דרש ועמד על זה שבגלל שהוא מסוכסך עם שלום ושהוא רק ורק הוא יהיה ברצח, כאילו הוא ירכב על האופנוע, ופיני יתלווה אליו ויבצע את הרצח ולגבי הרצח של מומי, שהוא בעצם אין לו אינטרס בזה, אבל הוא חייב כאילו לסייע לנו אם אנחנו מסייעים לו לגבי שלום

ששם אנחנו נקבל איזה עזרה שנרצה, כאילו אם זה בן אדם או אופנוע" (עמ' 41 ש. 1 - 21).

ברור, שיחה זו, שלכאורה התקיימה מיד לאחר כישלון אירוע עוצם, קדמה להסכם ת/55, ועל כן לא יכלה להיות מוקלטת. בחקירתו הנגדית, בתשובה לשאלות עו"ד גבאי, עמד הסוכן על כך שהרעיון להסתייע באופנוע לביצוע התנקשות ביריבים, הועלה על ידי הנאשם הן לפני חתימת ההסכם איתו והן לאחריו. אנו יודעים שפרטים רבים במישור זה טוען הסוכן ששמע מפיני. עדות ישירה מצידו לנדון, כמי שהיה נוכח ושמע במו אוזניו, קיימת, ככל שניתן להבין, רק במסגרת השיחה המתוארת לעיל. בחקירתו הנגדית הבהיר הסוכן שהנאשם לא היה מיודע בזמן אמת לכוונת פיני או הסוכן להגיע לבת ים ולרצוח את מומי, כמו גם לתוכנית להמתין לדומראני ליד הבית בעוצם. הם ידעו אותו על כך בדיעבד, והספקת האקדח נעשתה שלא על מנת לבצע תוכנית קונקרטי, ואנו שומעים אף על מעין "נזיפה" כאשר הביצוע "החובבני" מובא לידיעתו (ראה ח.ג מיום 18.2.13, פרוט' עמ' 98 ש. 29, עמ' 99 ש. 5, 7, 12-13, ושורות 22 עד 26, עמ' 100 ש. 21 עד 25, עמ' 101 ש. 5). עו"ד גבאי מסכם ומבקש את אישור העד - הסוכן - לתיזה שלפיה **"הסיפור של בת ים עם מומי לא היה בידיעתו (של הנאשם) וגם ההליכה לעוצם לא היתה לא בידיעתך ובטח שלא בידיעתו, זה היה רק על דעתו של פיני, עובדה שהוא אפילו לא אמר לך, נכון? והעד משיב חד משמעית "נכון" (עמ' 102 ש. 1).**

אישוש ותימוכין בעקיפין ל"שיחת הנזיפה" ולתוכנה, אנו מקבלים מתוך אחד הקטעים המתומללים של מט/4 כאשר מתפתחת שיחה בין הנאשם לסוכן, בהקשר האפשרות לעקוב אחר הנעשה מחוץ למקום שבו מותקנות מצלמות (ברי, שלפי עמדת המאשימה השיחה נסבה על האפשרות שמבית דומראני ניתן היה לאתר את הגעתם של הסוכן ופיני, בגדר אותה חובבנות שנטענה כלפיהם, אולם, מקטע זה של השיחה, חשוב לציין, אין ניתן ללמוד כלשהו שאכן הכוונה היא לבית הספציפי ולאירוע של אותו מארב בעוצם. בתמלול המקורי אף חשב איש המשטרה שמדובר על שיחה בהקשר המצלמות בבית הנאשם ולא במקום אחר).

הנאשם אומר לסוכן ש"יש לו מצלמה שאם אתה עובר... הוא לא צריך להסתכל עליך, הוא בא יכול לבוא מחר... לחזור אחורה ולראות את האוטו לעצור ולהתקרב... הוא רואה אותך בדיוק, הוא רואה את המספר של האוטו הכל, זה מצלמות קטלניות, אלה גם אני צריך לשים...". בהקשר המצלמות הללו, הנאשם אומר לו **"אתה משמה צריך הסתרה שתדע... משמה אתה צריך הסתרה"** ואז הוא אומר **"מה אמרתי לכם אותו יום, שמה עשיתם את הטעות כאילו?"** ושוב, הוא חוזר ומטיף לסוכן על הצורך ב"טאקט", ובצורך "שיהיה גם כבוד", ומתפתחת שיחה על השאלה אם ראוי להגיע לביתו של אותו אדם עלום, והאם יש ליישם עיקרון של "הדדיות", שהרי אותו אלמוני שומר על מידה של כבוד בכך שהוא מצידו אינו מגיע לבית של הזולת, כדי לפגוע בו (עמ' 3 למקטע התמלול שהחל ממונה 06:37).

ניתן לראות באמירות אלה, ובדגש על אזכור שיחה קודמת באותו נושא ("מה אמרתי לכם אותו יום.."), תימוכין וביסוס לתכניה של השיחה, הלא מוקלטת, שסיפר עליה הסוכן ושהובאה לעיל, ולכאורה, על פני הדברים, ניתן לראות בכך משום קשירת קשר חדש או נוסף, שיביא לחיסולם של דומראני ומומי, תוך הסתייעות באופנוע, וכאשר הנאשם ישתתף בשתי ההתנקשויות, האחת - מתוך עניין אישי בתוצאה, והשניה - בבחינת "על הדרך" ומתן עזרה הדדית לפיני, שהוא הצד המעוניין בפגיעה במומי.

אולם - מהצטברות מספר נימוקים, ועל אף האופי המחשיד מאוד, ואף מפליל, של הראיות האלה, לא אמליץ כי נבסס על פרק זה של מסכת הראיות הרשעה או ממצא נחרץ כלפי הנאשם. טעמי לכך יפורטו:

ראשית - המאשימה כלל לא ראתה לכלול עניין זה בכתב האישום. השיחה בין הנאשם לסוכן התבצעה ב"אזור הדמדומים", בין אירועי האישומים 2-3 לבין אירועי האישום הרביעי. אפילו כאשר התביעה פירטה את הרקע להגעת הסוכן ופיני לבית הנאשם, טרם השיחה נשוא מט/4, שחלקה, כאמור מתייחס ונקשר ל"שיחת הנזיפה", אין כל אזכור לדברים הללו. מקל וחומר - אין אישום המיוחס לנאשם בגין זה. יוטעם - עבירת קשירת הקשר לביצוע פשע של האישום הרביעי, מתייחסת אך ורק לעסקת רכישת רובה צלפים.

שנית - ככל שמדובר באפשרות להרשעה בעבירה על פי עובדות שלא נטענו בכתב האישום (סעיף **184** לחסד"פ-1982), כאשר אשמתו של הנאשם "**נתגלתה מן העובדות שהוכחו**", בפני ביהמ"ש, הרי, תנאי לכך הוא "**שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן**". לא ניתן לומר זאת על מה שאירע במהלך המשפט, בזיקה לעניין זה. הנאשם לא עומת כלל, בחקירתו הנגדית הממושכת והמקיפה, עם סוגיית "שיחת הנזיפה", ואילו באשר למקטע של מט/4, המאזכר ואף מאשש את קיומה, התרחשה תקלה מביכה אצל המאשימה. הסתבר, שבתמלול המקורי, (והשגוי כזכור), קטע זה של הדיסק כלל לא תומלל והוגדר כ"לא רלוונטי". התובעת גילתה, בחצות הלילה שלפני הכנת החקירה הנגדית, שהקטע אכן רלוונטי, וניסתה לחקור עליו את הנאשם (עמ' 364-369 מיום 13.5.13). הסנגור התנגד, ובצדק, כשמבחינתו מדובר היה בהפתעה מוחלטת בכך שמבקשים לחקור הנאשם על קטע שהוגדר על ידי המאשימה כלא רלוונטי, ולפתע מועמד באור הזרקורים. חילופי הדברים בין באי כח הצדדים הסתיימו בכך שהנאשם לא נחקר על כך וכב' האב"ד העירה לתובעת, עו"ד עמר, שאין זה תקין לנסות ולהשתמש בקטע בלתי מתמלל, ובלי שהתמליל הונח לפני כן לעיון ההגנה (עמ' 367). בפועל - התמלול הוגש רק במסגרת עריכת התמליל המעודכן והנכון על ידי רס"ר אלי חיים, ת/98, והנאשם, בסופו של יום, לא נחקר על כך כלל.

אגב, עיון בתמליל המקורי, שנערך ע"י רס"ב טוביה צאלח, מעלה שההגדרה "לא רלוונטי" מתייחסת רק למה שמוגדר כ"שיחה על מצלמות שמותקנות על הבית של דודו" (על כך כבר הערתי לעיל), בדקה 04:40. ההמשך החל מהמשפט "**מה אמרתי לכם באותו יום, משם עשיתם את הטעות...**" כן מתומלל, אולם, שורש התקלה בכך שהקטע שהוגדר כלא רלוונטי, כמסתבר, כלל לא מתייחס למצלמות בבית הנאשם, כי אם, לפי ההקשר, דווקא למצלמות בבית דומראני במושב עוצם. לפיכך, ומשההקשר האמיתי והרלוונטי מאוד "התפספס", נראה, שגם באי-כח הצדדים לא היו ערים לחשיבות המשך הטקסט.

שלישית - אף לעת הגשת הסיכומים, וככל שהמאשימה יכלה באותו שלב להפנים את החשיבות הפוטנציאלית של "שיחת הנזיפה" ונפקויותיה, ולבקש מאיתנו להשתמש בסמכות שלפי סעיף 184 לחסד"פ, היא בחרה לא לעשות זאת. בעמ' 45-47 לסיכומים, קיימת התייחסות ל"שיחת הנזיפה" ולשיח שבעקבותיה על המצלמות, באותו קטע "לא רלוונטי" של מט/4, אולם, אך ורק במסגרת אישום אמיתות אירוע ניסיון הרצח של דומראני בעוצם וכדי להראות שהנאשם עודכן לאחר מכן, על ידי פיני והסוכן, ושהכחשותיו שידע על כך - כוזבות. אין מקום, איפוא, שביוזמת בית המשפט "נכפה" על המאשימה הרשעה, מקום שהיא עצמה, ובמודע, אינה עותרת לכך.

מטעמים אלה, כאמור, דעתי היא, שפרק זה בראיות, הגם שהוא מצטייר, בפני עצמו ובמבודד, כבעייתי מאוד בהקשר התנהלותו של הנאשם, והתכחשותו הגורפת לכל מעורבות שלו בתוכנית העבריינית שעליה העיד הסוכן, יוותר כמות שהוא, ובלא שיקבעו ממנו ממצאים ומסקנות מפלילות לגביו.

נעבור כעת לבחון אמירות הנאשם בשיחה נשוא מט/4 שעליהן שעונה בקשת המאשימה להרשיע הנאשם באישום

הרביעי. כמו כן, נעסוק בשיחות המשך (16.9.12 ו- 19.9.12), בהקשר רכישת הרובה.

נזכיר - לפי גרסת המאשימה, בהסתמך על עדותו של הסוכן אודות תכניה של השיחה, לאשורה, מדובר בהתייחסות הדוברים על תקלת התפעול של האקדח, והרצון להשמישו, וכן, בתוכנית לרכוש מבחור ערבי נשק ארוך טווח - רובה צלפים.

אבקש להקדים מעט את המאוחר ולתמצת את הסבריו וגרסתו של הנאשם בהקשר שיחות אלה, עיקרית שבהן - נשוא מט/4. הוא נחקר ארוכות, ועומת, על ידי עו"ד מ. עמר, עם כל תג ואת שיוחסו לו בקטעים שתומללו, והנאשם השיב והתייחס לכל נקודה. הקושי בניתוח תשובותיו ובגיבוש מסקנה בדבר אמיתות ההסברים והאם אמנם אין מדובר בטקסט מפליל כלל ועיקר, נעוץ בכך, שחלק לא מבוטל של תשובות הנאשם מתמקד בטענה הבסיסית שזהות הדוברים פוענחה באופן שגוי. על כן, נקודת המוצא, בשאלות רבות, היא זו, שלפיה בכלל לא הוא אומר את הדברים, וממילא לא הוא אמון על הכוונה והפרשנות מאחוריהם. לפי, שבדיעבד, אנו יודעים, שהטענה על זיהוי שגוי של הדוברים נכונה, וטרזונית הנאשם, במהלך החקירה הנגדית, במישור זה, מבוססות, צריך "לבור את המוץ מן התבן" ולא את ההתייחסות הרלוונטית, כיום ולאחר המצא תמליל מדויק יותר, ולבחון את גרסתו ותשובותיו בזיקה לדוברים "הנכונים" ולטקסט כפי תימלולו היותר אמין.

לאחר שאנו "מנטרלים" את רכיבי התייחסות הנאשם שנוגעים לתקלות הזיהוי, ובוחנים את דבריו בזיקה לאמירות שהוא מאשר שבאו מפיו, ובהתייחס לממשק שבין דבריו לדברי יתר הדוברים, ניתן לסכם את גרסת הנאשם במאפיינים הבאים:

1. הוא מאשר נוכחותו והשתתפותו בשיחה, אולם, טוען שרוב הזמן אין הוא הרוח החיה, אלא משתתף זוטר, שבעיקר מנסה להיות מנומס ומסביר פנים לאורחיו.

2. הוא טוען, שבתוך תוכו היה קצר רוח וחפץ שהאורחים (פיני, הסוכן, ושני נוספים שזהותם לא הובררה) יסתלקו במהרה, ולא היה לו עניין אמיתי בתכנים שהושמעו. כאמור - הוא ניסה רק שלא להיות גס רוח ומארח לא טוב.

3. נכון שדובר במהלך השיחה על כלי נשק ותפקודם, אולם, מדובר בשיח חולין כללי ולא על נשק ספציפי, ואילו מקום בו דובר על כלי מסוים, הכוונה היתה לרובה אוויר, שיש כמותו למאור, ולא על נשק קטלני ובלתי חוקי.

4. לא דובר על תוכנית לרכישת רובה צלפים מערבי במשולש ועל שיגור מישהו לבדוק אותו, אלא על כוונה לרכוש אופנוע שטח.

5. לא דובר על השמשת וסידור האקדח התקול, כי אם על רכב שכור שפיני רצה להחליף עם רכבו של מאור.

לטעמי, המלל בשיחה והקשר הדברים מראים בבירור שלהסברים התמימים הללו אין עיגון כלל, וגרסת המאשימה באשר לכוונה ולהקשר היא הנכונה.

ניסוי הכלים ב- 13.9.12 וכשלונו, התקלה באקדח, גם לאחר שהסוכן ופיני שימנו אותו, ותסכולם בשל כך, מתועדים ומוקלטים, לרבות שקשוק דריכת הנשק והנקירה שלא הניבה ירי (חלק מדיסק מס' 4, קובץ 2, מתוך ת/57, החל ממונה 00.00). לאחר מכן, שניהם מגיעים לבית הנאשם. הסוכן מתלונן ש"לא עובד, עכשיו ניסינו... ושימנתי אותו אחו שרמוטה", וכאשר מאור תוהה מה פירוש "לא עובד", משיב לו הסוכן "לא עובד. צריך יש שמה אתה רואה

שריפה כאילו... אתה מבין. בתחת של הכדור. מאור מתפלג, שכן רק לפני 3 שבועות "ירון" (למדנו, גם מפני הנאשם שמדובר במכר, קרוב משפחה רחוק) ירה בנשק - **"שחרר בו על מישהו... נתן עליו צרור יעני... אין דבר כזה, לא הגיוני... בא על איזה משהו נתן עליו מהאוטו צרור אחו שרמוטה עובד חדש הכל יעני".** הנאשם מציין, ש"חדשים קורה פדיחות, מה יש לך אתה". פניו מדגים עם הידיים ירי ומשמיע קולות של "תק תק", ולקול צחוק של מאור אומר פניו "רובה אוויר". המחשה זו של ירי סרק באוויר, היא הבסיס לטענת הנאשם שמדובר ברובה אוויר כביכול. מאור מרגיע את פניו ש"אני אביא לך משהו אחר", ומציע שאולי התקלה היא בגלל "השימון שלו. אולי שימנת אותו יותר מדי". כאשר מתפתחת שיחה על איך מנקים נשק ושבצבא היו טובלים אותו בסולר, הנאשם מעיר "כן, אם אתה מנגב אותו כמו שצריך, הוא נתקע, חייב לנגב אותו... לנקות אותו, הכל, אותו". מאור אומר שיש לו חבר עם מיכשור, והנאשם שואל "פתחתם אותו?". פניו משיב שפתחו, שפכו לו שמן וניערו. הנאשם שואל "השאר את השמן בפנים?", הסוכן משיב שהשתמשו עם מפיות וחוט. מתפתחת שיחה על כך ש16M גם אם שמים אותו בבוכן ממשיך לירות, והדוברים, מאור, פניו, הסוכן, והנאשם, מחליפים דברים אודות תחזוק נכון וניקוי של נשק. בשלב זה הנאשם אומר למאור "מאור עדיף שתסדר להם אותו למה, את ההוא כבר, צריך לזוז איתו". ככל שניתן לטעון שמא פנייה זו מכוונת להחלפת רכב או לכל עניין אחר שהנאשם חפץ לייחסו אליו, תשובת מאור אינה מתיישבת עם שום הסבר כזה: "טוב, תבוא איתו מחר אני אביא בן אדם, אני אביא את הבן אדם אלי, צ'יק צ'יק ינקה לנו אותו בבית, ונצא איתו, נבדוק". בהמשך הנאשם אומר "תביא לו את הדברים שהוא ינקה, למה מה", זאת - לאחר שפניו ומאור מתדיינים בשאלה אם יובא אדם כדי לנקות "אותו" בבית, או שפניו יתן "להם" "אותו". בהמשך הם משוחחים על המכשור להשמשת הכלי, לרבות חוטר, ופניו מתלונן שיש חלק תקוע בלי שום קשר (כנראה ללא קשר לניקיון). מאור שב ומספר על החבר "שהוא תותח" ובו במקום יכול לפתוח ולפרק לגורמים. הנאשם אינו שבע רצון עם הבאת אותו חבר למשימה, ואומר "כן אבל למה כל הדברים האלה מאור למה, תן לו את הזה שהוא יסדר את זה, זה לא בעיה אתה יכול לפרק את זה לבד", וכאשר פניו שב ואומר שמהו תפוס, מנחה אותו הנאשם ש"אתה חייב לשחרר הכל מבפנים, לפתוח, לנקות הכל. לא כלום". מאור עדיין ממשיך להתעקש על אותו חבר מומחה שיכול לסייע, והנאשם עודנו סקפטי, ומציין "מפרק אותו לגזרים מה".

מהשלב הזה השיחה עוברת לנשק ארוך. עד כאן ראינו, ושום הסבר אחר או תירוץ לא יסכון, שהנאשם משתתף, באורח פעיל ואף כגורם מנחה, ב"סיעור המוחות" שמטרתו השמשת האקדח התקול, שמשום מה, ולמרות שירון ירה בו, לאחרונה, איכזב ולא פעל. במסגרת זו, המליץ הנאשם למאור לסדר את התקלה משום ש"צריך לזוז איתו".

השיחה ביחס לנשק ארוך מתפתחת, אחרי מספר משפטי חולין, כנראה על אופן הלבוש של נערות צעירות...

פניו מספר על "איזה בחור שהוא אני משגע אותו בטלפון...", וכפי הידוע לנו מהראיות האחרות, שאינן נוגעות לנאשם עצמו, כוונתו, כמסתבר, היא לקשר שנוצר עם המכונה "ראד", שוטר שהתחזה לסוחר אמל"ח, כמפורט בסעיף 10-11 לאישום הרביעי.

הסוכן אומר ש"יש עליו מחיר אבל בן זונה", ומאור מגיב "נו, מה שאמרתי לך שמה, שהחבר ההוא הציע לי. את העוזון... רצה אותו ב 20 אלף, נראה לי" ולשאלת הסוכן אם יש עליו טלסקופ, מאור משיב "מקוצרר יעני, לא, הקטנים, הקטנים האלה. ארבעים לתת לו", וכאן נכנס הנאשם להשתתף בשיח שמתפתח כדלקמן:

"דודו: טוב, טוב, טוב"

הסוכן: טוב, תשחרר.

דודו: יש לי גם להרכיב לו את הזה אם אני רוצה.

הסוכן: כן?

דודו: כן.

מאור: זה יעני עכשיו אני מתקשר לבן אדם.

דודו: בעשרים?

מאור: בעשרים.

דודו: אמרת לי 35, אמרת לי.

מאור: 20 אמרתי לך.

דודו: מה אתה דפוק?

מאור: אתה דפוק, אתה לא שמעת טוב מה שאני אומר לך.

דודו: אמרת לי 35.

מאור: בנישו, אתה יודע מי זה בנישו?

דודו: מי?

מאור: בנישו, בנישו.

דודו: כן.

מאור: מפה, זה הזה, גיסו, מפה מיבנה. זה פה קרוב אלינו.

דודו: זה פה קרוב אלינו, עזוב, עזוב את זה עכשיו, נו, בסדר, נדבר על זה.

הסוכן: זה גם 20 עם טלסקופ, עשרים.

דודו: שלא יעשו בו משהו, אבל.

הסוכן: מה יעשו בו? לא כלום.

דודו: שלא יעשו בו משהו.

הסוכן: לא, מה פתאום.

דודו: שאז אמרת לי שעשו בו משהו.

פיני: לא, אני לא, זה משהו אחר.

הסוכן: אני?

פיני: אני אמרתי לך.

הסוכן: מה קרה לך? אני אמרתי לך דבר כזה? מה פתאום, הוא יודע, מה זה, זה המחיר יענו אתה נותן אותו, ואתה מעוניין, שזה נקי. אוי ואבוי, מה?

פיני: כל הגודל שלו הוא לא יכול לקפוץ לאמצע, סידרתם את זה.

הסוכן: הוא יודע שאנחנו לא ילדים, הוא יודע שאנחנו הולכים להשתמש, מה הוא יתן משהו שהוא עבד? הוא יעשה דבר כזה."

לאחר קטע קצר שאינו ברור משום שמדברים ביחד, הנאשם שואל:

"ואיך אנחנו רואים אותו". על כך משיב הסוכן "אין בעיה, אני אקבע איתו...".

מתפתחת שיחה אינטנסיבית, בין מאור לסוכן, שבה הנאשם אינו משתתף פעיל, אך נוכח במהלכה, אודות יתרונות וטווחים של נשק ארוך והשימוש ברובה שמותקן עליו טלסקופ לצלפים, קיום סוגים שונים של טלסקופים ואפילו אמצעי לראיית לילה.

בהמשך נוצרת הסחה משמעותית ותפנית בשיחה כאשר מתרחש אירוע חריג, נראה שבוצע ירי לעברו של "ירון" והנאשם מבקש שירון יעלה על מונית ויגיע לבית. רק לאחר זמן מה, כאשר מהקטעים בתמליל קשה להבין בבירור האם השיחה נוגעת עדיין לתקרית עם ירון, או שמא חזרו לדבר על הנשק, נראה, בעליל, שחוזר הנושא המקורי:

"פיני: עזוב, דאג לנו, תסדר לנו את הקניה.

הסוכן: הנה על זה אני מדבר.

פיני: בתור חבר, תביא לי אחד חדש, אני יסתדר עם ההוא, בע"ה יש משהו שאפשר לעשות ביחד, נעשה ביחד, הפגישה היא תנסה ליצור אותה. נבוא נעשה אותה כמו שצריך. אני על זה תאמין לי ש...

דודו: לא אבל אני לא בא לשמה...

פיני: אה?

דודו: אני לא בא לשמה.

פיני: כך, שלח מישהו, תשלח מישהו נציג שלך, שיראה שיש בשר.

דודו: הנה מאור. הנה מאור, מאור זה אני מה זה?

פיני: אז תלך איתו, מה אתה, אתה רוצה שאני אבוא איתך?

עמוד 25

.....

פיני: אני אבוא איתך, מה הבעיה.

דודו: לא, אני גם מי ילך לשם, מה אתה גנוב, למשולש, מה אתה רציני, אבל יש לי את מי לשלוח איתו.

הסוכן: כן?

דודו: כן, ישלח איתך ערבי, הוא גם ערבי הבן אדם.

פיני: מי ההוא עם המרצדס?

דודו: כן.

פיני: מה זה לשלוח אותו, צריך לבוא לקחת אותו.

דודו: כן, הוא יבוא, אין לי כח. אין בעיה, יש כאלה, וואלק, אני חשבתי רק לי יש אחד כזה פתאום אני שומע את הדברים האלה.

מאור: מה זה?

דודו: זה הדברים האלה, אחומניוקים

פיני: מה הצלפים האלה?

דודו: בטח.

פיני: לא משתמשים בזה.

מאור: בארוך? בארוך? בארוך? זה ספי אמר לי.

דודו: הא.

מאור: ספי אמר לי 16 ארוך, הוא יעני כאילו אתה יכול לעמוד במרחק 300 מטר. הוא יעיל.

פיני: 250 מטר.

דודו: 300 מטר. גם 300 מטר הוא יעיל.

מאור: 300 יעיל.

פיני: ירינו בצבא אח שלי.

דודו: בסדר, 300 יעיל.

מאור: תשמע הוא אמר לי גם 300 אתה מעיף.

הסוכן: כן, הוא מיועד לזה. הוא מיועד לזה. הוא מיועד למרחקים.

מאור: הקצר לא נותן".

איני רואה צורך להתעמק בהסברים המפותלים, לעיתים על גבול האבסורד, שנתן הנאשם בחקירתו הנגדית לתכני השיחה הזו, כגון במישור רכישת אופנוע וכו', ורק להמחשת האבסורד אציין שבשלב מסוים כשהוא נשאל על הטלסקופ, הוא משיב שגם באופנוע יש חלק טלסקופי (כנראה בולם הזעזועים הקדמי) ...

הסבריו נעים בין היתממות והתרחקות מנטילת חלק פעיל בשיחה, לבין ניסיונות התירוץ המפותלים שלעיל, ואלה גם אלה, אינם מעוררים אמון, לשון המעטה.

נכון לדבריו, שאורחיו ציינו שהנשק לא עובד, אך הוא רק רצה להיפטר מהם ושילכו (עמ' 321 פרוט' 16.5.13), השיחה על הנשק היתה אכן כזו שהוא לא היה אמור לשמוע אותה, ואם היה חכם היה מגרש את המשוחחים ולא נותן להם לדבר על כך (ראשית הודיה בכך שלא מדובר בשיחת חולין סתמית וברור לו, כבר אז, שמשוחחים על משהו לא כשר, עמ' 322, שם). הוא בכלל כמעט לא השתתף בשיח (עמ' 360), נכון שהוא אמר למאור ש"**עדיף שתסדר להם אותו**", אך כוונתו לרכב השכור שפיני רצה להתחלף בו עם מאור (עמ' 355 מ- 13.5.13). נכון שהוא דיבר על ביצועיו של רובה קלצ'ניקוב, וזו אולי טעות ולא היה צריך לדבר כך (עמ' 369 מ- 16.5.13), אך בעצם הבין שמדברים בכלל על רובה אוויר (שם, עמ' 377). כאשר דובר על עוזון, מחיר הנשק, והתקנת טלסקופ, מדובר על שטויות ו"**שיחה של ילדים שמתלהבים**" (עמ' 412 מ- 16.5.13). הוא ער לכך שהתכנים אינם מתיישבים עם אחת הגרסאות שמדברת על שיחה בענייני אופנועים, כולל היות הטלסקופ חלק מהאופנוע, ומאשר שבעצם דובר על נשק של ממש אבל "**זה לא אני שיוזם את השיחה, אני לא יוזם את השיחה... הייתי כולי המום**" (שם, עמ' 416), וכן הלאה.

תכניה האמיתיים והברורים של השיחה, נהירים לכל בר-דעת ואין לי ספק שתמצית הדברים היא כדלקמן:

1. קיימת כוונה לרכוש רובה כלשהו מאדם המצוי במשולש.
2. קיימת אפשרות לרכוש הרובה יחד עם טלסקופ. כנראה שלנאשם יש טלסקופ משלו שהוא יכול להתקין על הרובה שירכש.
3. על הנשק להיות "נקי" במובן זה שלא נעשה בו שימוש קודם.
4. הנאשם לא מוכן לנסוע בעצמו למשולש, הוא "מנדב" את מאור, שהוא שווה ערך לנאשם עצמו ("**מאור זה אני**") ויצרף אליו מישהו ערבי עם מרצדס.
5. הטווח היעיל של הנשק המדובר וייעודו הוא עד 300 מטר.

ואכן, שיחות ההמשך הן בבחינת "אחריתו מעידה על ראשיתו": ב- 16.9.12 שעה 12:34 מתקשר הסוכן לנאשם (מט ססיומו 126/96, חלק מת/57) ושואל איזו תשובה להחזיר לבן אדם. הנאשם עונה לו "**הכל בסדר אחי, אבל אני אמרתי לך שאתה צריך ללכת עם בן אדם, לא איתי**" הסוכן שואל למתי לקבוע, והנאשם מציע שזה יהיה אחרי החג, ואומר "**תגייד לו אחרי החג אנחנו נקפוץ אליו, רביעי חמישי נעבור אצלו... תגייד לו רביעי חמישי נהיה אצלו**".

בשיחה נוספת בין הסוכן לבין הנאשם ב- 19.9.12 שעה 12:00, הסוכן אומר לנאשם ש"החבר התקשר אתמול והוא אמר לי יעני הוא פה באיזור" אולם הנאשם אומר לו "אני אל תפגיש אותי עם אף אחד", והסוכן מאשר שפרט זה ידוע לו ו"כבר סגרנו על זה שלא אתה מבין, כן רק תגיד לי יעני... מתי אני אגיד לו זה אנחנו פוגשים אותו". נראה שחשדו של הנאשם מתעורר לנוכח ההתנהלות שבמסגרתה אותו סוחר נשק עומד להסתכן בהגעה עם "מרכולתו" לקונים, והוא תוהה "הוא יהיה פה באיזור?", נענה בחיוב, ושואל מתי, וכשהסוכן אומר לו שזה יהיה בו ביום בערב, הוא משיב, תוך שמכנה את נשוא הרכישה, בפעם הראשונה, ומנותק מכל הקשר, בתור "האוטו", כשהוא אומר "הבנתי... אז יאללה בא בא נראה איך נעשה את זה אבל מה... צריך לראות את האוטו אבל... " הסוכן עונה לו "אה כן ברור בשביל לראות את האוטו נו... " והנאשם שב ותוהה "אה הוא יבוא עם האוטו?" וכאשר הסוכן מאשר זאת, אומר לו הנאשם "הבנתי אז רגע תן לי לבדוק שנייה איך אני עושה את זה ואני אדבר איתך אוקיי".

בשעה 14:04 כבר מדווח הסוכן לפיני שקיבל טלפון מ"החבר שלנו מהבריכה" (אין מחלוקת ששיחת מט/4 התקיימה ליד הבריכה שבחצר בית הנאשם), ובו הוראה לבטל את הפגישה עם אותו חבר שצריך להגיע לאיזור (להבנתי - שיחת הביטול עצמה אינה מוקלטת).

סברת המאשימה, בסיכומיה, על כי חשדו של הנאשם התעורר על רקע זה שאין זה מקובל שסוחר נשק בלתי חוקי יגיע עם הסחורה למקום מושבו של הקונה, ויסתכן בשינוע הנשק איתו (עמ' 60 לסיכומים), אינה נעדרת ביסוס. כאשר הנאשם נחקר על שיחה זו, הוא מנסה לשוות לכל המהלך אופי של התדיינות סביב אופנוע שטח, שחוקיותו מוטלת בספק, והוא "משליך" את הרציונל הזה, על ביטול "עסקת האופנוע", וזאת בעמ' 5 של האמרה ת/3 מ- 27.9.12. החוקר תוהה (ש' 185) הכיצד בן אדם מביא מהצפון אופנוע כדי למכור אותו. על כך משיב הנאשם "אני גם בגלל שהוא אמר לי שהוא בא זה נראה לי מוזר שהוא בא. יכול להיות שהוא גנב את האופנוע והוא רוצה לדחוף אותו. לפני זה דובר שאנחנו נבוא לשם, נראה את הבית שלו, שנדע ממי אנחנו קונים?". החוקר מיכאל קפוזזה מטיח בו שבעצם מדובר על נשק, והנאשם מכחיש. הוא נשאל האם הפגישה יצאה אל הפועל, ומשיב "לא. אני התחלתי לחשוד ומצאתי כבר באשדוד. למה אני צריך את הכאב ראש הזה?" (ש' 193).

אגב, הנאשם מצא בחקירה זו גם תירוץ הכיצד לפתע צץ הביטוי "אוטו", בשיחה שבה דיווח לו הסוכן על הגעת הבחור מהמשולש לאיזור, וטוען שנמנע מלהשתמש במילה "אופנוע" משום שחוקיותו היתה בספק ואם המשטרה היתה תופסת אותו, היו מחרימים את האופנוע...

הסבר שאינו מסביר דבר, ויוטעם - בשום שלב אי אפשר היה לחשוב שהעסקה הצפויה עניינה רכב כלשהו ואופנוע בפרט. דובר על רובה, ותו לא. אין ספק, שהנאשם, בזהירותו בטלפון, החליף את המילה "נשק" או "רובה", באופן ספונטני וסתמי במילה "אוטו".

לפיניו, אם כן, רצף סדור ובהיר: הוסכם לרכוש רובה מהסוחר במשולש, ולתאם איתו מפגש לבדיקת "הסחורה" במקום מושבו, אולם, כאשר נעור חשדו של הנאשם בשל התנהלות "לא מקצועית" של הסוחר, שכביכול ניאות להגיע למקום מושבו של הקונה, במקום ההיפך, ניתנה הוראת ביטול מטעם הנאשם על כל העניין.

הראיות ביחס לאישום החמישי :

באמרתו ת/3 נשאל הנאשם על הסם-קוקאין, בכמות של 0.5169 גרם, נטו, שנתפס על גופו. הוא טוען (ש. 5-7), שכאשר השתחרר מהכלא, חבר שביקר אותו נתן לו את הסם, כדי שישתמש בו "**בקטע של להיות עם בחורה**" והוא אמנם חשב להשתמש בסם, אך לא עשה כן, והוא אומר שאינו משתמש כלל בסמים. מדוע, אם כן, נותר הסם בחזקתו כחודש ימים, לפי גרסתו, מסמוך לשחרורו מהכלא ועד מעצרו, אם אינו משתמש בסמים? מדוע לא זרק את ה"מתנה מהחבר"? ההסבר הוא ששכח את החומר בכיסו, המכנסיים עברו כביסה פעמיים, הוא היה המום ומבולבל לאחר שחרורו, ושכח מהעניין.

הנאשם אינו מוכן למסור שם החבר הנדיב, שרק "**רצה לעשות לי טוב על כל התקופה שהייתי בבית סוהר**", וכמובן, החבר לא הובא כעד הגנה לאשש את גרסת הנאשם.

על גרסתו זו חזר הנאשם גם בעדותו בפנינו (עמ' 337 מיום 16/5/13).

על פי הוראת ס' **31(3)** בפרק ה' של **פקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש] תשל"ג-1973** מוטל על הנאשם לשכנע בכך שהסם הוחזק לשימושו העצמי, ולסתור את חזקת ההחזקה שלא לשימוש עצמי, שמקים החוק, כאשר כמות הסם עולה על הנקוב בתוספת השניה. בעמדה הרלוונטית לקוקאין בתוספת האמורה- מדובר על 0.3 גרם, ולפיכך קמה כנגד הנאשם החזקה דנן.

אין צריך להרחיב, ונקל להסיק, שהנאשם לא הזים חזקה סטטוטורית זו שלעיל, ורחוק מלשכנע שהסם שנמצא על גופו, הוחזק כחודש תמים בכיסו, לאחר ש"נשכח" שם כליל, כאשר מקורו ב"מתנת שחרור מהכלא", מחבר עלום, שזהותו לא נחשפה ושעדותו התומכת בסיפור, לא נשמעה. יש לדחות גרסה זו. ממילא, אפילו לגרסת הנאשם, הוא עצמו אינו משתמש כלל בסמים...

ברי, שהוכחה בפנינו כדבעי העבירה שיוחסה לנאשם באישום זה.

דיון, הערכה, והכרעה

מהימנות הסוכן ומשקל עדותו-

החשיבות להתרשמות מעדות הסוכן ולקביעת מהימנותו היא באשר לאישום הראשון, בעיקר, ולנגזר ממנו- אישומי "ההמשך", שעניינם הניסיונות לפגוע במומי ובדומראני, כחלק מהקשר שנקשר באישום הראשון ותוך שימוש באקדח שהנאשם סיפק.

כפי שכבר צוין, לא אחת, לעיל, מעורבות הנאשם ב"אירוע המכונן" הזה, נלמדת אך ורק מתוך עדות הסוכן אודות הפגישה הבודדת והלא מוקלטת, שעיתויה הנטען - לפני אירועי בת ים ועוצם. פרט לדברי הסוכן (ובהתעלם משיחות שלו עם פיני, או אמירות של מוקלטים נוספים בהאזנות סתר שתוכנן, במישור שלהלן, אינו בעל משקל והוא בגדר "רכילות" גרידא משלא היו עדים במשפט), אין לנו ראיות על יריבות בין הנאשם לדומראני, בוודאי לא בינו לבין מומי, ועל רצונו של

הנאשם (להבדיל מפיני) לפגוע במי מאלה, ואף ליטול חלק ברציחתם. הקישור בין שיחות שבהן הנאשם מדבר על בית של מישהו, על מצלמות אבטחה, על רכישת נשק ועוד, לבין הקשר לפגוע בדומראני, או בכל אדם אחר, נעשה בעדות הסוכן בלבד.

יש לזכור שביחס לאישום הרביעי, התגבשותו אינה מותנית בהוכחת קשר פלילי ספציפי, ואין נדרש קשר לרצון לפגוע בדומראני או באחרים. כפוף להתקיימות יסודות העבירות - מתן סיוע ועצה "טובה" בהשמת נשק חם בלתי חוקי ובלתי תמים כלל ועיקר (נגב בפריצה לביתו של אזרח ואח"כ ירון "שחרר איתו" כלפי אדם או רכב כלשהם, והכלי פעל כהלכה), כמו גם קשר לרכישת רובה ארוך טווח, הם מעשים עברייניים גם אם אינם מיועדים, בהמשך, לאפשר או להקל על ניסיון התנקשות.

בניגוד למצב באישום הראשון, עדות הסוכן, תיאוריו ופרשנותו את הנעשה, פרט לצורך הצגת תמונה שלמה יותר ומתן תיאורי הרקע (כגון המיקום המדויק בחצר בית הנאשם שם נפגשו) - כלל אינה נדבך חיוני בראיות. הוא אמנם נושא עליו מכשיר הקלטה, אך איננו זקוקים לעדותו כדי לשמוע את הדוברים. המהלכים סביב התרגיל היזום של חיבור "סוחר הנשק" ראד, איש משטרה סמוי, לנפשות הפועלות, כדי למכור להם רובה, מתועדים ומוקלטים והראיות לכך אובייקטיביות וחיצוניות.

נותר, אם-כן, האישום הראשון ו"גורותיו" כתלוי במוצא פיו של הסוכן.

ההגנה מצביעה על הטעמים שבעטיים אין ליתן בסוכן אמון, והיא טוענת שהסוכן סיבך את הנאשם בפרשה, על לא עוול בכפו, כדי להרוויח מכך כספים וטובות הנאה, ובסוברו שמדובר ב"דג שמן", שהמשטרה מחפשת אותו ותשמח להפלילו. נראה, שההגנה אינה כופרת בתזזה של המאשימה, העולה רבות בין השיטין, ומדברי התובעת, ולפיה, יעד ההפעלה של הסוכן לא היה הפללת הנאשם אלא כלפי פיני. זאת אנו למדים מכך שעו"ד גבאי טוען לתרחיש שלפיו (ראה למשל פרק יב' של סיכומי ההגנה, עמ' 68 פסקה 6), ניצל הסוכן את הסיטואציה, שבה החל לשתף פעולה עם המשטרה להפללת פיני, כדי לנסות ולדחוף את הנאשם לתמונה, ולחברו לפיני, כאשר הן פיני והן הנאשם נרתעים מכך, ולמעשה מדובר במיזם עצמאי של הסוכן, החפץ לספק "סחורה נוספת" למשטרה.

מהיבט קיומו של מניע אפשרי לסוכן לספק למפעיליו חומר כנגד הנאשם, וכאשר אנו יודעים שהוא החל לשתף פעולה איתם לאחר מעצר בעבירות אחרות, ומתוך תקווה לקבל כספים וטובות הנאה נוספות, ניתן להסכים עם ההגנה לפחות על כך, שיש לנהוג זהירות והקפדה עת באים לבחון אמיתות דבריו והמשקל שאפשר לייחס לכך. כנדמה, הביטוי "כבדהו וחשדהו" יאה כאן.

ההגנה מצביעה על בעייתיות של הסוכן כעד בשני מישורים, זה שעניינו בסוגיות הליבה של עדותו, וזה שנוגע למעטפת ולפריפריה של הפעלתו.

במישור הליבה - בשתי נקודות נראה שהסוכן לא אמר אמת, לפחות לא את האמת במלואה. אנו יודעים, ומפיו הוא, שהעלים מבעל דברו במשטרה את קבלת האקדח במפגש הודיה, במשך שעות ארוכות ואף העביר לו דיווח כוזב כאילו

האקדח עתיד להימסר בהמשך היום, כאשר למעשה כבר היה בשליטתם שלו ושל פיני. יש לו הסבר לשקר זה - חששו שבאותה עת עדיין אין איתו הסכם סוכן ושהוא עלול להפליל עצמו אם יודה שכבר קיבל אקדח גנוב לחזקתו. ההסבר אולי הגיוני, אך שקר לחוד - והסבר אפשרי לחוד. כמו כן, ולמרות שלא ניתן לקבוע נחרצות שהסוכן לא העיד אמת, תמוה מאוד, שקטע שלם של אירוע עוצם ולאחריו נותר מעורפל ובלתי מופענח מתוך דבריו. הוא סיפר שנרדם וישן עד להגעה לבית דומראני, ולאחר שעזבו את המקום המשיך לישון והתעורר רק באשדוד, סמוך לביתו של הנאשם (לפני "שיחת הנזיפה"), כך שהוא "פספס" אקט שלם של הסלקת הנשק ע"י פיני באשקלון, שרק בדיעבד נודעה לו. הוא אמנם מסביר שהיו אלה ימים ארוכים, מתישים ומבלבלים, כאשר כבר "שיחק משחק כפול" והיה בקשר עם המשטרה, אך ניתן לומר, בזהירות, שסיפור זה אינו מעורר אמון רב. יוער, אמנם, שבניגוד לעניין הסתרת קבלת האקדח בהודיה, אין ניתן לאתר סיבה מובהקת מדוע יבחר הסוכן לערפל פרק זה של ההתרחשות ולעוטפו בגרסה של שינה עמוקה. יחד עם זאת, יוער, שמשסהסוכן היה משתמש בסמים באותה עת, גם לגרסתו, עדיין גרסה זו אינה משוללת כל התכנות.

במישור הפריפריאלי - ההגנה טוענת להיות הסוכן עבריין ומכור לסמים, שהמשיך לבצע עבירות גם תוך כדי ואחרי תחילת הפעלתו, לרבות גילויי אלימות כלפי בת זוגו, וכלפי שוטרים ששמרו עליו ואבטחו אותו, ואף שלח ידו בגניבה, ושנפתחו נגדו תיקי חקירה בגין אלה ואף נעצר, כל זאת - לאחר שכבר שימש כסוכן בפרשה שלנו וגם לאחר פיצוחה, ואפילו במהלך המשפט שלפנינו. פעילותו העבריינית הזו של הסוכן, הן לפני והן אחרי גיוסו לשיתוף פעולה עם המשטרה, הינה עובדה מוכחת. באשר לעברו - הוא עצמו העיד על כך, ואף אין להתפלא, שהרי דרכו של עולם, שמי שמופעל ע"י המשטרה לאיסוף ראיות בתוך העולם העברייני, פעמים הרבה הוא עבריין בעצמו, וגם אינו עושה זאת לשם שמיים. באשר להתנהלות לאחר תחילת ההפעלה, ועד ימינו אלה, הוכח הדבר בשורת מסמכים ועדויות שהוגשו בהסכמה ואפילו במצורף לסיכומים.

האינדיקציות לכך שהתנהלותו "החיצונית" של הסוכן, במעטפת שמחוץ לאירועי הליבה של התיק, אינה חפה מעבריינות ואינה מאפיינת אדם נורמטיבי וישר, מחזקות, כמובן, את הצורך להתייחס בזהירות לעדותו ולתור אחר חיזוקים ואישושים לה (ועל כך - להלן בהקשר הסיוע), אולם, בפני עצמו, אין בכך לקעקע את עדותו ולאין את משקלה.

מנגד - ועל כך מצביעה המאשימה ובצדק - חלק הארי של עדות הסוכן והשתלשלות הדברים המתוארת על ידו, מתאמתים בראיות חיצוניות מבוססות ואיתנות ולפרטי הפרטים. כבר ציינתי בפרק קודם, שהסוכן לא יכול היה להיות מודע לכל האמצעים שהופעלו והפעולות שבוצעו בממשק איתו לאחר שנוצר הקשר עם המשטרה. שיחות שלו הואזנו והוקלטו, מיקומו אוכן, מעשיו ניצפו ותועדו, אנשי יחידת העיקוב נכחו בשטח, שוטרים באו למקומות הסלקת האקדח ואימתו את הימצאותו שם, מצלמות אבטחה הוכיחו את עצם הגעת הסוכן עם פיני לפגישות עם הנאשם ואת דיוק עדותו ביחס למתי והיכן ישבו ושוחחו, ועוד ועוד. אטעים, שהיות שהתמקדתי בהצגת הראיות החפציות שבתיק, והעוסקות בכלל הפרשה, לנאשם "שלנו" בלבד, לא אזכרו לעיל במפורט שלל העדויות והראיות החפציות שבתיק, והעוסקות בכלל הפרשה, ובחלקם של פיני ומאור, אולם, אלה קיימות בשפע. לו היינו נזקקים לניתוח מעמיק של אירועי האישומים 2-3, (וכפי שנראה להלן, התייתר הדבר), היו עדויות וראיות אלה מוצגות במלואן במסגרת הכרעת הדין. הגם שאיני נכנס לפירוטן, הן שטוחות בפנינו והוגשו כהלכה, ובמובהק - מאשרות הן אמיתות סיפורו של הנאשם בנקודות רבות וחשובות.

ככל שאמורים דברים בעדות שהשמיע הסוכן בפנינו, ולכל אורך חקירתו הנגדית הממושכת והיסודית, ההתרשמות היתה שהוא ניסה לשטוח בפנינו את סיפורו לאשורו, בלא לערפל ולהשמיט פרטים. אפילו כשעומת עם הבעייתיות שבדיווח

השיקרי כאילו אין עדיין אקדח, אף לאחר מפגש הודיה, הוא אישר לסניגור שאכן לא גילה זאת לרכז המודיעין. אף בקטע הבעייתי האחר, אותה הירדמות משונה, בתוך ולאחר אירוע עוצם, לרבות המקטע של הסלקת הנשק באשקלון, איננו רואים שהוא מנסה להמציא סיפור כלשהו ולבדות השתלשלות שיקרית, כדי להפיס רצון השואל. הוא עומד על כך שנרדם, ורק בדיעבד נודע לו שפיני החביא את הנשק במקום כלשהו. טעמי ערפול פרק זה, והשאלה אם סיפור ההירדמות מדויק או לא, נותרים עלומים, אולם, כאמור, אין הוא מנסה להלעיט אותנו בבדיות שייראו יותר אמינות. הרושם שהותירו עלינו שעות העדות הארוכות והמתישות אינו כזה שהסניגור טוען לו. לא התרשמנו שמדובר היה בשקרן סידרתי ומניפולטיבי. מהיבט זה, נכונים אנו להאמין לעדותו, ובאשר למשקלה, עניין הוא לבחינה ולהערכה זהירים ומוקפדים, בשל כל הנתונים והנסיבות שפירטתי לעיל.

אולם, וכמסתבר, וזו הנקודה הקריטית מבחינת השימוש הראייתי בעדות הסוכן, נהיר לחלוטין, שבמקרה הזה לא תיתכן הרשעה הנסמכת על עדות הסוכן לבדה, בלתי אם נמצא לה סיוע ממשי ובעל משקל, לפי אמות המידה שהתגבשו בפסיקה.

דין באישום הראשון - דרישת הסיוע לעדות הסוכן:

כבר צוין, שאנו רואים בסוכן, בכל האמור בחובה החקוקה לראיית סיוע, משום "עד מדינה", הגם שחדל להיות, בשלב מוקדם, שותף אמיתי לעבירות, והחל לפעול בתיאום עם המשטרה. אין ספק, שבשלב הראשון הוא אכן היה "שותף לאותה עבירה" כלשון סעיף 54א(א) של פקודת הראיות, ואין ספק שהוא "מעיד מטעם התביעה לאחר שניתנה או שהובטחה לו טובת הנאה". מכל היבט של הרציונאליים בבסיס דרישת הסיוע החקוקה, והרצון למנוע הרשעת שווא הנסמכת על עדות יחידה של מי שעלול להיות לו אינטרס מובהק בהפללת אדם אחר, מתחייב, לטעמי, להחיל דרישה זו על הסוכן שלפנינו. על נושא זה עמדתי לעיל, בפרק "מבט העל". (על החלת דרישת הסיוע לגבי מי שאינו משתבץ במדויק להגדרה המקובלת, כאשר הדבר מתחייב מהרציונל שבבסיס הדרישה, אפנה, עוד, להתייחסות הרכב זה, בהרחבה, לא מכבר, בהכרעת הדין מיום 21/1/14, בתפ"ח (ב"ש) 50344-03-11 מדינת ישראל נ' רוסלן אגייב (פורסם בנבו).

העדות היחידה טעונה, איפוא, סיוע. על מנת שראייה תהווה סיוע, על פי ההלכה המבוססת והידועה היטב, עליה לעמוד בשלוש דרישות מצטברות (ראה למשל ע"פ 1361/10 מ"י נ' זגורי, מפי כב' השופט י. דנציגר, פורסם בנבו):

1. עליה להיות עצמאית ונפרדת מן העדות הטעונה סיוע.
2. עליה להתייחס לנקודה ממשית השנויה במחלוקת בין הצדדים.
3. עליה לסבך, או לפחות לנטות לסבך, את הנאשם באחריות לביצוע העבירה.

כמו כן, קובעת ההלכה את קיומה של "מקבילית כוחות" שבגדרה ככל שמשקלה ומהימנותה של העדות עולה, כך יורד המשקל הנדרש מראיית הסיוע, ולהיפך:

"כמו כן, הלכה היא כי רף הסיוע הנדרש נגזר מטיבה של העדות אשר טעונה סיוע, כך שקיים בין השניים קשר הפוך: ככל שמשקלה ומהימנותה של העדות אשר טעונה סיוע עולה, כך שיורד המשקל הנדרש מראית הסיוע, ולהיפך [ראו: ע"פ 3900/95 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 104, 107 (1996): ע"פ 4009/90 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד מז(1) 292, 302 (1993); קדמי, על הראיות, 266-267]. זאת ועוד, נוכח לשונו הברורה של החוק ורוח הפסיקה גם אם הגיע בית המשפט לכלל מסקנה כי העדות אשר טעונה סיוע אינה מהימנה ותוכנה אינו אמת אזי אין הסיוע יכול לסייע ולהפוך לאמין את הבלתי אמין. ומנגד, גם כאשר העדות אשר טעונה סיוע מתקבלת על ידי בית המשפט כאמת לאמיתה, עדיין חייב להימצא לה סיוע (פס"ד "זגורי" שלעיל).

בכל האמור באותה "מקבילית כוחות" ולאור הנימוקים שנשטחו והניתוח שנעשה, הייתי מגדיר את עוצמת ראיית הסיוע הנדרשת כאן, כ"בינונית" לכל הפחות, ולא למטה מזה.

סיוע חיצוני לעדות הסוכן, באשר לאישום הראשון, נחוץ הן באשר לעצם אמירת הדברים על ידי הנאשם, והן באשר לעיתוי אמירתם. די בכך שנפלה שגגה, ואפילו לא בכוונת מכוון, מלפני הסוכן, במקמו את שיחת קשירת הקשר לרצח וההבטחה לספק אמל"ח למועד שלפני אירועי בת ים ועוצם, כדי להשמיט הקרקע מתחת להרשעתו האפשרית באישומים 2 ו-3. ככל שהדברים נאמרו, אלא שמאוחר יותר, הרי, מהנימוקים שפורטו בהרחבה בחוות דעתי זו, אין מקום להרשעה ביחס לקשירת קשר מאוחרת יותר, ככל שהתקיימה. מקל וחומר - אם לא ימצא סיוע לעצם חילופי הדברים, בהשתתפות הנאשם, המהווים את קשירת הקשר, לא ניתן להרשיעו על סמך עדותו הנקודתית של הסוכן בדבר התקיימותה, ולראות את תכניה כמוכחים.

האם ניתן לראות בהתפתחויות המאוחרות יותר, אלה שסביב אירועי האישום הרביעי, משום סיוע שממנו ניתן להסיק, בדיעבד, שהנאשם שיתף עצמו בקשר לרצוח את דומראני ואת מומי, ימים ספורים קודם לכן, וסיפק אקדח לשם כך? נראה, שידיעתו המוכחת של הנאשם על קיום אקדח בידי פני והסוכן, וכן מעורבותו ברצון להשמישו ולהכשירו לירי, כמו גם השתתפותו הפעילה בארגון מפגש הודיה, שבו לכאורה נמסר האקדח פיזית, על ידי מאור, מאוששים חשד כבד שגם בזמן הרלוונטי לאישום הראשון הדברים היו בדיעתו, ושארף מטרת "המיזם" והיעד שכלפיו ישתמשו באקדח היו כפי שמתאר הסוכן ("שיחת הנזיפה" לאחר אירועי בת ים ועוצם, שאלה התייחסו לא תסוכן, אפילו הוכחה, לשמש כסיוע, שהרי הסוכן העיד ברורות שהדברים סופרו לנאשם בדיעבד, ושלעת הספקת האקדח הנטענת, הוא כלל לא ידע אילו פעולות השניים מתכוונים לבצע איתו). אולם - אף אם ראיות "מעין נסיבתיות" אלה יכלו להיחשב כמסייעות לעדות הסוכן ולמקם את תחילת מעורבותו וידעתו של הנאשם על ציר הזמן, למועד מוקדם - טרם אירוע בת ים, אין בכוחן ובמשקלן להוות "מסה קריטית" ולהטות הכף, משום, שבה במידה, ראיות אלה מתיישבות עם תרחיש אחר שיש לו עיגון מובהק בחומרים הקיימים ואף עולה הוא מגרסת הנאשם, כמעט במפורש, ולפיו - הרוח החיה מאחורי הספקת הנשק, היה דווקא מאור. מאור, שאינו מואשם בפניו, ואינו קובעים לגביו ממצא, מצטייר מחומר הראיות כדמות מעורבת מאוד, ואולי אף דומיננטית. הוא זה שנטען לגביו שמסר פיזית את האקדח לפני ולסוכן, הוא זה שעוסק ברוב להט ומוטיבציה בסוגיית השמשת האקדח לאחר ניסוי הירי הכושל, והוא נוטל חלק פעיל וחשוב גם בשיחה על רובה הצלפים. אם נודע לנאשם על טיבו האמיתי של מפגש הודיה ועל הספקת הנשק, במועד מאוחר יותר, ועל מעורבות אחיו, שעומו הוא בקשרים טובים ומתגורר יחד איתו, עדיין, יסביר הדבר את כניסתו המאוחרת לתמונה, ואת מעשיו באישום הרביעי, ומבלי שתהא בכך אינדיקציה לידיעה קודמת ובזמן אמת, ולא יהיה בכך לסייע להוכחת הספקת הנשק על ידו הוא.

עוד אזכיר, שלא בוסס, בראיות קבילות, המניע המיוחד לנאשם לרצות ולפגוע בדומראני, לא כל שכן במומי, שאף לגרסת הסוכן, היה יעד של פיני, שהנאשם הסכים לסייע בחיסולו "על הדרך", ולבקשת פיני. אכן, אולי בעיני הסוכן (הנסמך בעיקר על מה ששמע מפיני) קיומה של יריבות "היסטורית" עמוקה בין הנאשם לדומראני היא בבחינת "ידיעה כללית" וברורה והאינטרס של הנאשם להרע לו ולמקורביו הוא נתון מובהק, אולם, לגבי דידנו, אין זו אלא "רכילות" וסברות שאינן מעוגנות בראיות. בניגוד לכך, ומעניין לציין, בפרשה הקודמת של ניסיון לחיסולו של דומראני, ומקום בו הונחה תשתית ראייתית לסכסוכים העברניים שהציבו מניע ברור, מצד הנאשמים שם, הוכר הדבר כראיה מחזקת נוספת במסכת הראיות שהביאה למסקנה המרשיעה (ולהפיכת הכרעת הדין המזכה של ביהמ"ש המחוזי באותו עניין, ר' - ע"פ 5002/09 שלעיל, פסקה 5 בחוות דעתו של כב' השופט י. עמית).

מקצת מאלה שהמאשימה רואה בהם חיזוקים "נסיבתיים" למעורבות הנאשם (ופורטו אחת לאחת בפרק הרלבנטי לעיל), אמנם מעלים חשד ומביאים לתהיה. שיחה בין פיני לסוכן, במעמד ניסוי האקדח, וכשפיני אינו יודע שמוקלט, ברוח "דודו הזה אין בו ברכה", בוודאי מתיישבת עם התיזה שלפיה הנאשם הוא הדומיננטי בהספקת האקדח. אולם, אף בכך אין לראות כדי סיוע ממשי, בעצמה הנדרשת. פיני לא נחקר על כך ולא יכל לפרש למה התכוון. עיתוי הטרוניה על הנאשם אינו בהכרח מתקשר להיותו ה"אשם" בכך שסופק אקדח תקול. יתכנו אפשרויות אחרות, סבירות באותה מידה (כגון - בנאשם "אין ברכה", כי קישר ביננו, פיני והסוכן, לבין אחיו, מאור, בין אם ידע מה הקושרים רוצים ממאור ובין אם לאו).

ספק אם אמירה זו של פיני היא ראייה "ממקור עצמאי", לא ברור אם היא מתייחסת ישירות לנקודות המחלוקת הטעונות סיוע, ואין לקבוע שהיא מסבכת את הנאשם, כשלעצמה, בעבירות המיוחסות.

דעתי היא, איפוא, שאין בידי המאשימה להצביע על ראיית סיוע חיצונית ועצמאית בנקודת המחלוקת הקריטית לאישום הראשון, ועדות הסוכן ביחס להתקיימותה של השיחה הנדונה, תכניה, כמו גם עיתוי עריכתה, נותרת הראייה האחת והיחידה לנדון.

בהעדר סיוע - אין להרשיע הנאשם בעבירות שיוחסו לו באישום הראשון, ויש לזכותו מהן מחמת הספק.

דין באישומים 3 - 2:

מהטעמים שכבר צוינו, כאשר ביצעתי את "הדילוג" בהצגת הראיות, היישר אל האישום הרביעי, התייתר הדיון המפורט באישומים 3-2. באין הוכחת האישום הראשון ועובדותיו, לא תיתכן הרשעת הנאשם באירועי בת ים ועוצם, שבהם לא נטל חלק בעצמו ואחריותו למעללי פיני והסוכן בגדרן, יוחסה לו אך ורק מכח דיני השותפות וקשירת הקשר נשוא האישום הראשון.

פועל יוצא - יש לזכות הנאשם, מחמת הספק, גם באישומים הללו.

דין באישום הרביעי:

סעיף 498 (א) של חוק העונשין, ממוקם בפרק יד' של החוק העוסק ב"עבירות הכנה וקשר". כותרת הסעיף הינה "מתן אמצעים לביצוע פשע". ס"ק א' מורה כי "הנותן לאדם כלים, חומרים, כסף, מידע, או כל אמצעי אחר, כשהוא יודע שהדבר עלול לשמש, במישרין או בעקיפין, לביצוע פשע או להקלת ביצועו, דינו - מאסר 3 שנים". ס"ק ב' קובע, שלעניין זה אין נפקות האם העזרה דן ניתנה בתמורה או שלא בתמורה, ואם בוצע פשע, ואם לאו.

בשיחה מט/4 שמענו במפורש את הנאשם נותן "מידע" ולפחות "אמצעי אחר" בידי פני והסוכן, כדי לאפשר בידיהם, או להקל עליהם, את השמשת האקדח התקול והמשך ההחזקה בו. לא רק עצות טובות ו"מקצועיות" בפי הנאשם, אלא הנחיה ישירה למאור להזדרז ולסדר את הנשק. אין לי ספק שהתקיים בו התנאי "שהוא יודע שהדבר עלול לשמש, במישרין או בעקיפין, לביצוע פשע או להקלת ביצועו", משום, שעצם החזקת האקדח היא עבירה של פשע, בהתאם לסעיף 144 לחוק העונשין, והיות שמדובר באקדח ספציפי, המוכר למשתתפי השיחה בתור זה ש"ירון שחרר איתו", ברי, שעסקינן באקדח המוחזק שלא כדין ואף שימש למעשה עבירה קודם לכן. אין שמץ טענה בפי ההגנה שהשיחה נסבה על אקדח חוקי וכשר. הוכח, שהאקדח הספציפי היה גנוב עוד משנת 2007.

העבירה המיוחסת לנאשם בזיקה לכך, אינה מותנית בהיותה חלק מקשר פלילי נרחב יותר ואין לה זיקה, שבלתה אין, לאירועים שקדמו לכישלון ניסוי הכלים או לשימוש שהאקדח נועד לו בידי פני. יסודות העבירה, כמתואר לעיל, הוכחו מעבר לספק סביר, משהאמירות מפי הנאשם אף אינן מיוחסות על ידו לאחרים, ככלות ההתדיינות הממושכת סביב זיהוי הקולות והתמלול, ואילו הסבריו המיתממים והאבסורדיים מנותקים מכל הקשר הגיוני של השיחה (כגון - רכב שכור וכו').

לפיכך - יש להרשיע הנאשם בעבירת מתן אמצעים לביצוע פשע נשוא האישום הרביעי.

אשר לקשירת הקשר לרכישת רובה הצלפים, אף עניין זה הוכח כדבעי. הסוכן הוצג כמתווך בין הסוחר מהמשולש (אותו ראד שהיה איש משטרה לאמיתו של דבר), ולבין פני והנאשם. נקשר בין משתתפי השיחה קשר לרכוש נשק לטווח ארוך מאותו סוחר, לאחר שיבדק על ידי איש אמון מטעמו של הנאשם (לא הייתי נוטע מסמרות בשאלה אם מדובר דווקא על רובה צלפים. נדמה, שהנאשם מתבטא בשיחה לאמור, שיש לו, ממקורותיו הוא, טלסקופ שניתן להרכיב עליו. איני רואה חשיבות להכריע בכך). ההתרחשות, לפני ואחרי קשירת הקשר, שנעשתה בשיחה מט/4, הוכחה בראיות חיצוניות וחד משמעיות. הוכחה ההתנהלות בין פני והסוכן ולבין "ראד", בטלפון, שבעקבותיה הציעו את עסקת הרכש בשיחה הנדונה, למשתתפיה ובעיקר לנאשם. לצד זה הוכחה גם ההתנהלות לאחר מכן - השיחות המוקלטות בין הסוכן לנאשם, על תיאום הפגישה עם סוחר הנשק, ולרבות ביטול הפגישה ועסקת הרכש, בשיחה שאומנם אינה מוקלטת, אולם, הנאשם מאשר קיומה. הנאשם אף אישר את ביטול העסקה והציג את טעמי הדבר בכך שחשדו התעורר, אם כי, מנסה לייחס זאת לרכישת אופנוע שטח, גרסה לא אמינה ולא מתקבלת על הדעת.

כאמור, החזקת רובה, שלא כדין, היא עבירה מסוג פשע. קשירת קשר לרכוש, היא קשירת קשר לביצוע פשע. אין נפקות לכך, לצורך עבירה זו, אם ידוע היעוד והשימוש שיעשה ברובה, והאם זהו חלק ממיזם נרחב יותר, ואפילו רצחני, כפי שהמאשימה גורסת שראוי לאפיין בו את הרקע מאחורי הדברים. עצם קשירת הקשר לרכישת הרובה מ"ראד" מגבשת את יסודות העבירה הספציפית.

לפיכך- יש להרשיע את הנאשם בקשירת קשר לביצוע פשע נשוא האישום הרביעי.

דין באישום החמישי:

בפרק הצגת הראיות לנדון, כבר כללתי את עיקרי הניתוח. הנאשם לא השכיל להרים הנטל שמוטל עליו לשכנע שהחזקת סם הקוקאין, שבה הוא מודה, היתה לשימושו העצמי, ולא הוזמה החזקה מכח פקודת הסמים, שלפיה רואים בכמות הזו החזקה שלא לשימוש עצמי, ושכפי שמכונה בלשון העממית, מדובר ב"כמות מסחרית".

לפיכך, יש להרשיע הנאשם בעבירת החזקה ושימוש בסם שלא לצריכה עצמית נשוא האישום החמישי.

סיכום והכרעת הדין:

לאור כל האמור, אמליץ לחברי הנכבדים כי דינו של הנאשם, באשר לכתב האישום נשוא תיק זה, יוכרע כדלקמן:

1. הנאשם יזוכה מהאישומים 1-3 שבכתב האישום, מחמת הספק.
2. נרשיע הנאשם בעבירות שלפי האישום הרביעי - **מתן אמצעים לביצוע פשע** לפי סעיף **498 (א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 וקשירת קשר לביצוע פשע** - לפי סעיף **499 (א)(1) לחוק**.
3. נרשיע הנאשם בעבירה שלפי האישום החמישי - **החזקה ושימוש שלא לצריכה עצמית לפי סעיף 7 (א) + (7)(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש] תשל"ג - 1973**

אריאל ואגו, שופט

כב' ס. הנשיא רויטל יפה-כ"ץ- אב"ד:

אני מסכימה.

השופטת רויטל יפה-כ"ץ
ס. נשיא

כב' השופט י. צלקובניק:

אני מסכים.

יורם צלקובניק, שופט

לפיכך הוחלט כאמור בהכרעת דינו של כב' השופט א. ואגו.

ניתנה היום ג' ניסן תשע"ד (3 באפריל 2014) במעמד הצדדים.

רויטל יפה-כ"ץ, ס.
נשיא,
אב"ד

אריאל ואגו, שופט

יורם צלקובניק, שופט